ภาค 6 วิธีแก้ไข

บทที่ 1 ความไม่เพียงพอของวิธีแก้ไขเท่าที่สนับสนุนกันในปัจจุบัน 299 บทที่ 2 วิธีแก้ไขที่แท้จริง 328

A new and fair division of the goods and rights of this world should be the main object of those who conduct human affairs.

– DE TOCQUEVILLE.

When the object is to raise the permanent condition of a people, small means do not merely produce small effects; they produce no effect at all.

– JOHN STUART MILL.

ภาค 6 วิธีแก้ไข

บทที่ 1

ความไม่เพียงพอของวิธีแก้ไขเท่าที่สนับสนุนกันในปัจจุบัน

ในการตรวจค้นหาสาเหตุที่มีความยากแค้นเพิ่มขึ้นในท่ามกลางเศรษฐทรัพย์ที่พอกพูนยิ่งขึ้นไปจนถึงต้นตอนั้น เราได้พบวิธีแก้ไขด้วย แต่ก่อนที่จะผ่านเข้าไปในเรื่องราวสาขานั้น ก็เป็นการดีที่เราจะสำรวจแนวโน้มหรือวิธีแก้ไขที่เชื่อถือหรือสนับสนุนกันในปัจจุบัน วิธีแก้ไขที่ข้อยุติของเราชี้ให้เห็นปรากฏว่าเป็นรากมูลและง่าย (radical and simple) ในทันที – เป็นรากมูลอย่างยิ่งจนกระทั่งในด้านหนึ่งมันจะไม่ได้รับการพิจารณาอย่างเป็นธรรม ตราบที่คนเรายังเชื่อมั่นในความได้ผลของมาตรการที่รุนแรงน้อยกว่า ง่ายอย่างยิ่งจนกระทั่งในอีกด้านหนึ่งคนเราอาจจะมองข้ามความได้ผลอันแท้จริงและความกว้างขวางของมันไปจนกว่าจะได้คิดกะประมาณกันถึงผลแห่งมาตรการที่ซับซ้อนยิ่งกว่า

แนวโน้มและมาตรการซึ่งหนังสือและการอภิปรายในปัจจุบันแสดงว่าเป็นสิ่งที่เชื่อถือหรือสนับสนุนกันไม่มากก็น้อยว่าจะช่วยบรรเทาความยากแค้นและความทุกข์ยากในบรรดามวลชนได้นั้นอาจจะแบ่งออกได้เป็น 6 ประการ ข้าพเจ้ามิได้หมายความว่าจะมีพรรคหรือสำนักความคิดที่แตกต่างกันมาก แต่หมายความเพียงว่าความคิดเห็นที่ปรากฏอยู่และมาตรการที่เสนอแนะกันนั้นอาจจะแบ่งออกได้เช่นนั้นเพื่อสะดวกแก่การพิจารณาตามความมุ่งหมายในการสอบสวนของเรา วิธีแก้ซึ่งเราจะแยกออกมาพิจารณาเพื่อให้สะดวกยิ่งขึ้นและเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นนั้นมักจะผสมรวมกันอยู่ในความคิดตามปกติ

มีคนจำนวนมากผู้ยังคงมีความเชื่ออย่างสบายใจว่าในที่สุดความก้าวหน้าทางวัตถุจะกวาดล้างความยากจนให้หมดสิ้นไป
และมีอยู่มากคนผู้ถือว่าการควบคุมการเพิ่มจำนวนประชากรอย่างสุขุมรอบคอบจะเป็นวิธีที่ได้ผลดีที่สุด แต่เราได้แสดงให้เห็นอย่างเพียง

พอแล้วถึงความผิดพลาดในทรรศนะเหล่านี้ บัดนี้ขอให้เรามาพิจารณาสิ่งที่อาจจะหวังได้:

1. จากการประหยัดยิ่งขึ้นในวงการปกครอง

2. จากการให้การศึกษาดียิ่งขึ้นแก่ชนกรรมาชีพและนิสัยที่ดีขึ้นในด้านความอุตสาหะและความมัธยัสถ์

3. จากการรวมตัวกันของกรรมกรเพื่อให้ได้ค่าแรงสูงขึ้น

4. จากการร่วมมือกันระหว่างแรงงานกับทุน

5. จากการนำและการสอดแทรกของรัฐบาล

6. จากการแบ่งกระจายการถือครองที่ดินโดยทั่วไปให้มากยิ่งขึ้น

ภายใต้หัวข้อทั้งหมดนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าเราอาจจะพิจารณาความหวังและข้อเสนอทั้งสิ้นในลักษณะที่สำคัญ ๆ
ที่หวังจะบรรเทาความทุกข์ยากของสังคมนอกเหนือไปจากมาตรการที่ง่าย ๆ
แต่มีผลกว้างขวางซึ่งข้าพเจ้าจะเสนอภายหลัง

1. – จากการประหยัดยิ่งขึ้นในวงการปกครอง

จนกระทั่งเมื่อ 2-3 ปีมานี้เอง ชาวอเมริกันมีความเชื่อ – ซึ่งพวกเสรีนิยมในยุโรปก็เชื่อด้วย – ว่าความยากแค้นของมวลชนที่ถูกเหยียบย่ำในโลกเก่า (Old World)
เป็นเพราะสถาบันอภิชนาธิปไตยและสถาบันพระมหากษัตริย์
ความเชื่อเช่นนี้ได้ผ่านหายไปอย่างรวดเร็วในเมื่อในสหรัฐฯ ภายใต้สถาบันสาธารณรัฐ

ได้ปรากฏความทุกข์ยากทางสังคมชนิดเดียวกัน ถ้ามิใช่ที่รุนแรงขนาดเดียวกัน
กับที่ปรากฏอยู่ในยุโรป
แต่ก็ยังอ้างกันเป็นส่วนใหญ่ว่าความทุกข์ยากของสังคมนี้เป็นเพราะภาระอันใหญ่หลวงซึ่งรัฐบา
ลขณะนั้นทุ่มลงมาให้ – เช่น หนี้อันมากมาย กำลังกองทัพบกและกองทัพเรือ
ความฟุ่มเฟือยอันเป็นลักษณะของผู้ปกครองในระบอบสาธารณรัฐเช่นเดียวกับในระบอบพระม
หากษัตริย์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นลักษณะของวงการปกครองแห่งนครใหญ่ ๆ
นอกจากนี้แล้วในสหรัฐฯ ยังมีโจรกรรมเนื่องจากภาษีคุ้มครองซึ่งทุก 25
เซนต์ที่ได้เข้าคลังนั้นต้องเก็บเอาจากกระเป๋าของผู้บริโภค 1 ดอลลาร์และอาจจะเป็น 4 หรือ 5
ดอลลาร์ ทีนี้ก็ดูเหมือนว่าจะมีความเกี่ยวพันกันอย่างชัดเจนระหว่างเงิน

จำนวนมหาศาลที่เก็บไปจากประชาชนเช่นนั้นกับความยากไร้ของชนชั้นต่ำ
และย่อมจะเป็นธรรมดาที่จะมีทรรศนะตื้น ๆ
ว่าการลดภาระอันหนักซึ่งนำมาใส่ให้ประชาชนโดยไร้ประโยชน์จะทำให้คนที่ยากจนที่สุดครอง
ชีวิตอยู่ได้ง่ายขึ้น แต่ถ้าได้พิจารณาเรื่องโดยอาศัยหลักเศรษฐ-
ศาสตร์ที่ได้ตรวจพบมาแล้วก็จะเห็นได้ว่าจะไม่เป็นเช่นนั้น
จะเป็นเสมือนหนึ่งการเพิ่มความสามารถในการผลิตให้แก่แรงงานเช่นเดียวกับความหนาแน่นขอ
งพลเมืองที่เพิ่มขึ้นและความเจริญก้าวหน้าในศิลปะวิทยาการ
และเมื่อประโยชน์ในกรณีหนึ่งไปสู่ และจะต้องไปสู่ เจ้าของที่ดินในรูปค่าเช่าที่เพิ่มขึ้น
ประโยชน์ในอีกกรณีหนึ่งก็จะไปสู่เจ้าของที่ดินเช่นเดียวกัน

ผลิตผลของแรงงานและทุนของอังกฤษเป็นเครื่องรองรับภาระเนื่องจากหนี้อันมากมาย
ศาสนานิกายประจำชาติ พระราชวงศ์ที่สิ้นเปลือง
บุคคลจำนวนมากในตำแหน่งที่ทำงานเพียงเล็กน้อย กองทัพบกและกองทัพเรือขนาดใหญ่

สมมติว่ามีการยกเลิกหนี้สิน ยกเลิกศาสนานิกายประจำชาติ
ปล่อยให้พระราชวงศ์ทรงทำมาหาเลี้ยงตนเอง ไม่มีข้าราชการที่ทำงานสบาย ๆ
ยกเลิกกองทัพบก ปลดนายทหารและพลทหารเรือและขายเรือไปเสีย
เช่นนี้ก็จะสามารถลดภาษีลงได้อย่างมากมาย
ผลิตผลสุทธิซึ่งจะแบ่งปันกันในระหว่างผู้มีส่วนในการผลิตจะเพิ่มขึ้นมาก
แต่ก็จะเป็นเพียงการเพิ่มในทำนองเดียวกันกับการเพิ่มโดยความก้าวหน้าในศิลปะวิทยาการซึ่งเป็นมาเรื่อย ๆ นานแล้ว และไม่ใหญ่โตแบบไอน้ำและเครื่องจักรกลภายในระยะ 20 หรือ 30 ปีที่แล้วมา และโดยที่การเพิ่มเหล่านี้มิได้บรรเทาความยากแค้นลงกลับเพิ่มแต่ค่าเช่าขึ้น
การเพิ่มดังกล่าวก็จะมีผลเช่นเดียวกัน
เจ้าของที่ดินในอังกฤษจะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ทั้งหมดไป
ข้าพเจ้าจะไม่เถียงว่าถ้าสามารถกระทำทุกสิ่งเหล่านั้นได้ทันทีและไม่มีความเสียหายทำลายและความสิ้นเปลืองอย่างเช่นในการปฏิวัติแล้ว สภาพของชนชั้น

ต่ำสุดอาจจะดีขึ้นได้ชั่วคราว
แต่การปฏิรูปโดยทันทีอย่างสันติเช่นนั้นเราก็เห็นอยู่แล้วว่าเป็นไปไม่ได้ และถึงแม้จะเป็นไปได้ สภาพที่ดีขึ้นชั่วคราวก็จะถูกกลืนไปในที่สุดด้วยราคาที่ดินที่สูงขึ้นตามกระบวนการซึ่งเราเห็นกำลังดำเนินไปในสหรัฐฯ ในขณะนี้
และเช่นเดียวกัน ในสหรัฐฯ
ถ้าเราลดรายจ่ายสาธารณะลงให้ต่ำที่สุดเท่าที่จะทำได้ และใช้ภาษีที่เก็บได้มาเป็นค่าใช้จ่าย ประโยชน์ที่ได้จะไม่มากไปกว่าที่ทางรถไฟทำให้เกิดขึ้น

จะมีเศรษฐทรัพย์เหลือในมือของประชาชนส่วนรวมมากขึ้น
เช่นเดียวกับที่ทางรถไฟทำให้ประชาชนส่วนรวมมีเศรษฐทรัพย์มากขึ้น
แต่กฎอันเดียวกันซึ่งหลีกเลี่ยงมิได้ก็จะกระทำต่อวิภาคกรรมอีก
สภาพของผู้ที่เลี้ยงชีวิตอยู่ด้วยแรงงานของตนจะไม่ดีขึ้น

ความสำนึกอย่างมืดมัวในเรื่องนี้ได้แผ่ซ่านไป –
หรือที่ถูกกำลังเริ่มจะแผ่ซ่านไป – ในหมู่ชน
และเป็นปัญหายุ่งยากทางการเมืองที่ร้ายแรงอันหนึ่งซึ่งกำลังรุมล้อมเข้ามารอบ
สาธารณรัฐ ผู้ที่ไม่มีอะไรอื่นนอกจากแรงงาน
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งชนกรรมาชีพตามเมืองต่าง ๆ – ชนชั้นที่กำลังขยายตัว –
ไม่ค่อยจะใส่ใจในความสุรุ่ยสุร่ายของรัฐบาล และมีหลายกรณีที่เขาพอใจและถือว่าเป็นสิ่งดีงาม
– “ทำให้มีงานทำ” หรือ “ทำให้เงินหมุนเวียน” Tweed
ผู้ปล้นกรุงนิวยอร์กดังที่หัวหน้ากองโจรอาจจะเรียกเก็บจากเมืองที่ถูกยึด
(และผู้ซึ่งเป็นแต่เพียงแบบหนึ่งของโจรแบบใหม่ที่กำลังไขว่คว้าส่วนการปกครองของเมืองต่าง ๆ ทั้งหลายของเรา)
นั้นเป็นผู้ที่ผู้ออกเสียงเลือกตั้งส่วนใหญ่นิยมมากถึงแม้โจรกรรมของเขาจะเป็นที่ทราบกันดีและแสดงให้ปรากฏด้วยเพชรเม็ดใหญ่ ๆ และการใช้จ่ายส่วนตัวอย่างฟุ่มเฟือยก็ตาม
หลังจากที่ถูกฟ้องร้องแล้ว เขาก็ยังได้รับเลือกตั้งเข้าสู่สภาสูงอย่างได้ชัยชนะงดงาม
และแม้แต่เมื่อหนีไปและถูกจับได้อีกเขาก็จะได้รับการเชียร์อยู่เรื่อย ๆ
ในระหว่างทางจากศาลไปยังเรือนจำ เขาได้ปล้นคลังสาธารณะไปเป็นเงินหลายล้าน
แต่ชนกรรมาชีพรู้สึกว่าเขามิได้ปล้นพวกตน
และคำตัดสินของวิชาเศรษฐศาสตร์ก็เป็นเช่นเดียวกับของชนกรรมาชีพ

โปรดเข้าใจข้าพเจ้าให้แจ่มแจ้ง ข้าพเจ้ามิได้กล่าวว่าการประหยัดในวงการรัฐบาลไม่เป็นสิ่งพึงปรารถนา
แต่กล่าวเพียงว่าการลดค่าใช้จ่ายของรัฐบาลจะไม่มีผลโดยตรงในการขจัดความยากแค้นและทำให้ค่าแรงสูงขึ้นตราบเท่าที่ที่ดินยังคงถูกผูกขาดอยู่

ถึงข้อนี้จะเป็นจริง
แต่แม้เพียงเพื่อผลประโยชน์ของชนชั้นต่ำสุดเท่านั้นเราไม่ควรจะเว้นความพยายามใด ๆ ที่จะตัดทอนการใช้จ่ายที่ไร้ประโยชน์เสีย ยิ่งรัฐบาลมีความซับซ้อนและฟุ่มเฟือยเพียงใด รัฐบาลก็ยิ่งกลายเป็นอำนาจที่แตกต่างไปจากประชาชนและเป็นอิสระจากประชาชนเพียงนั้น และยิ่งเป็นการยากที่จะนำปัญหาในนโยบายสาธารณะที่แท้จริงไปให้ประชาชนตัดสินใจ จงดูการเลือกตั้งของเราในสหรัฐฯ – เขาหันไปหาอะไรกัน?
ปัญหาที่สำคัญที่สุดในขณะนี้กำลังกดดันเราอยู่ แต่ปริมาณเงินทองที่ใช้ไปในการเมืองก็มากมาย มีผลประโยชน์ส่วนตัวเข้าเกี่ยวข้องอยู่อย่างมากจนกระทั่งปัญหาที่สำคัญที่สุดของรัฐบาลได้รับการพิจารณาแต่เพียงเล็กน้อย ผู้ลงคะแนนเสียงชาวอเมริกันโดยเฉลี่ยมีความเดียดฉันท์ มีความรู้สึกเชิงพรรค มีความคิดเห็นโดยทั่วไปบางประการ
แต่เขาก็มิได้คำนึงถึงปัญหาหลักมูลในด้านการปกครองมากไปกว่าที่ม้าลากรถจะคิดถึงผลกำไรขององบริษัท ถ้าหากไม่เป็นดังนี้แล้ว
การกระทำมิชอบตั้งแต่ดั้งเดิมมามากมายหลายประการก็จะไม่ยืนยงมาได้จนบัดนี้และการกระทำมิชอบใหม่ ๆ อีกมากก็จะไม่เพิ่มขึ้นมา
สิ่งไรก็ตามที่มีแนวโน้มที่จะทำให้ระบบการปกครองมีความง่ายไม่ซับซ้อนและไม่สิ้นเปลืองแล้วก็จะมีแนวโน้มให้ระบบการปกครองมาอยู่ภายใต้การควบคุมของประชาชนและทำให้เกิดมีการพิจารณาปัญหาต่าง ๆ ที่สำคัญอย่างแท้จริงขึ้น
แต่การลดค่าใช้จ่ายของรัฐบาลโดยตัวของมันเองแล้วไม่สามารถจะแก้ไขหรือบรรเทาความเลวร้ายอันเกิดจากแนวโน้มที่จะทำให้เกิดความไม่เสมอภาคกันในการวิภาคเศรษฐทรัพย์อยู่เป็นนิจได้เลย

2. – จากการแผ่ขยายการศึกษาและนิสัยที่ดีขึ้นในด้านความอุตสาหะและความมัธยัสถ์

ได้มีความเชื่อซึ่งมีตลอดมาอย่างกว้างขวางในบรรดาชนชั้นที่สุขสบายว่าความยากจนแ
ละความระทมทุกข์ของมวลชนส่วนใหญ่นั้นเกิดจากการขาดความอุตสาหะ

ขาดความกระเหม็ดกระแหม่และขาดความเฉลียวฉลาด
ความเชื่อเช่นนี้ซึ่งช่วยผ่อนคลายความรู้สึกรับผิดชอบในทันทีและประจบยกยอด้วยการทำให้เห็
นความเหนือกว่าของตนนั้น ปรากฏในบรรดาประเทศเช่นสหรัฐฯ มากกว่าในประเทศเก่า ๆ
ซึ่งประเทศกลุ่มแรกนั้นทุกคนมีความเสมอภาคกันทางการเมืองและมีการแบ่งชั้นเป็นรายบุคคล
มากกว่าตามตระกูล ทั้งนี้เนื่องจากความที่เป็นสังคมใหม่ ส่วนประเทศเก่า ๆ
มีการแบ่งแยกมากกว่าและชัดเจนกว่า
สำหรับผู้ที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าสถานะอันดีของตนนั้นเป็นเพราะความขยันขันแข็งกว่า
และความกระเหม็ดกระแหม่กว่าซึ่งทำให้ตนสามารถเริ่มต้นได้และเพราะความเฉลียวฉลาดกว่า
ซึ่งทำให้ตนสามารถหาประโยชน์ได้จากโอกาสทุกโอกาส *
ย่อมเป็นเพียงเรื่องที่ธรรมดาที่เขาจะคิดว่าผู้ที่ยังคงยากจนอยู่ต้องเป็นเช่นนั้นเพราะขาดคุณสมบัติ
เหล่านี้

แต่ผู้ใดก็ตามที่ได้เข้าใจกฎว่าด้วยวิภาคกรรมแห่งเศรษฐทรัพย์แล้วดังที่ได้ตรวจค้นแสด
งไว้ในบทก่อน ๆ ก็จะได้เห็นความผิดพลาดในความคิดนี้
ความผิดพลาดอันนี้เป็นทำนองเดียวกับที่จะอ้างว่าผู้แข่งขันทุกคนอาจจะชนะได้
เป็นความจริงที่ว่า *ผู้ใดผู้หนึ่ง*อาจจะชนะได้ แต่เป็นไปไม่ได้ที่ว่า *ทุกคน* อาจจะชนะ
เพราะว่า ในทันทีที่ที่ดินเกิดมีราคาขึ้นมา
ค่าแรงจะไม่ขึ้นอยู่กับส่วนที่แรงงานหามาได้ หรือผลิตผลของแรงงานที่แท้จริง
ดังที่เราได้เห็นมาแล้ว
แต่ขึ้นอยู่กับส่วนที่เหลือให้แก่แรงงานภายหลังจากที่ได้ชักเอาค่าเช่าออกไปแล้ว

และเมื่อที่ดินทั้งสิ้นถูกผูกขาดดังที่เป็นอยู่ทุกแห่งยกเว้นในประชาคมที่ใหม่ที่สุด
ค่าเช่าจะกดค่าแรงให้ต่ำลงถึงจุดที่ชนชั้นที่ได้รับค่าแรงต่ำสุดเพียงแต่จะสามารถประทังชีวิตและทำงานผลิตต่อไปได้เท่านั้น
ดังนั้นค่าแรงจึงถูกกดลงถึงระดับต่ำสุดซึ่งกำหนดด้วยสิ่งที่เรียกว่ามาตรฐานความสะดวกสบาย – นั่นคือ ปริมาณสิ่งจำ-เป็นและความสะดวกสบาย
ซึ่งความเคยชินทำให้ชนกรรมาชีพเรียกร้องเป็นอย่างต่ำที่สุดที่

* โดยไม่กล่าวถึงการขาดแคลนมากกว่าในด้านมโนธรรม
ซึ่งมักจะเป็นคุณสมบัติที่เด็ดขาดในการทำให้ผู้หนึ่งเป็นเศรษฐีขึ้นมา
ซึ่งมิฉะนั้นแล้วเขาอาจกลายเป็นผู้ยากจนคนหนึ่งได้

พวกตนจะยอมรักษาระดับจำนวนของพวกตนไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้ ความขยันขันแข็ง
ความชำนาญ ความมัธยัสถ์ และความเฉลียวฉลาด
จะให้ประโยชน์แก่บุคคลแต่ละคนได้ก็เพียงต่อเมื่อสิ่งเหล่านี้ของเขาอยู่ในระดับเหนือกว่าระดับทั่วไป – อุปมาดังหนึ่งในการแข่งขัน ความ
เร็วจะให้ประโยชน์แก่นักวิ่งได้ก็เฉพาะต่อเมื่อความเร็วนั้นเหนือกว่าความเร็วของคู่แข่งทั้งหลายเท่านั้น ถ้าผู้หนึ่งทำงานหนักขึ้นหรือทำงานด้วยความชำนาญ
หรือความเฉลียวฉลาดเหนือกว่าคนปกติ เขาจะก้าวหน้าไปเกินคนอื่น ๆ
แต่ถ้าระดับเฉลี่ยของความอุตสาหะ ทักษะ(skill) หรือความเฉลียวฉลาดถูกยกสูงขึ้น
การประยุกต์ใช้ให้มากขึ้นก็จะให้ค่าแรงเท่าเดิมเท่านั้น แล้วผู้ที่ต้องการก้าวหน้าเกินคนอื่น ๆ
ก็ยิ่งต้องทำงานให้หนักขึ้นอีก

คนผู้หนึ่งอาจจะออมเงินไว้ได้จากค่าแรงของตนโดยการดำรงชีวิตดังที่ Dr. Franklin
กระทำเมื่อเขาปลงใจกินแต่อาหารมังสวิรัติในระหว่างที่เขายังเป็นคนงานฝึกและผู้ผ่านการฝึกแล้วระยะแรก ๆ
และเราอาจจะทำให้ครอบครัวที่ยากจนจำนวนมากสุขสบายขึ้นโดยสอนให้เขาทำอาหารราคาถูก

ตามที่แฟรงกลินได้พยายามกระทำเพื่อจำกัดขอบเขตความอยากของ Keimer
นายจ้างของตนไว้เพียงนั้นตามเงื่อนไขที่แฟรงกลินกำหนดในการยอมรับตำแหน่งผู้พิสูจน์ลบล้า
งฝ่ายที่คัดค้านลัทธิใหม่ที่ Keimer ปรารถนาจะเป็นศาสดา *
แต่ถ้าชนกรรมาชีพพากันเลี้ยงชีวิตอยู่ด้วยวิธีนี้ทั่วไป ค่าแรงก็จะลดลงตามส่วนในที่สุด
และใครก็ตามที่ต้องการจะก้าวหน้ามากกว่าด้วยการประหยัดหรือต้องการจะบรรเทาความยากจ
นด้วยการอบ-
รมสั่งสอนให้ผู้อื่นประหยัด
ก็จะต้องคิดหาวิธีที่มีราคาถูกยิ่งขึ้นไปอีกในอันที่จะทำให้วิญญาณกับร่างกายรวมกันอยู่ได้
ภายใต้สภาพที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ถ้าช่างกลชาวอเมริกันจะลดมาตร-
ฐานการครองชีพลงเท่ากับชาวจีน
ในที่สุดมาตรฐานอัตราค่าแรงของเขาก็จะลดลงสู่ระดับของชาวจีนด้วย
หรือถ้ากรรมกรอังกฤษจะบังคับตนเองให้พอใจในข้าวและเครื่องนุ่งห่มที่

* โดยวิธีที่ไม่มีผู้ใดสามารถเอาอย่างได้ Franklin ได้บรรยายลักษณะที่ในที่สุด Keimer ได้
เลิกล้มความตั้งใจและสั่งหมูย่างตัวหนึ่งพร้อมทั้งเชิญเพื่อนสุภาพสตรี 2 นางมาร่วมรับประทาน
แต่เมื่อมีการนำหมูเข้าไปตั้งก่อนที่สุภาพสตรีจะมาถึง Keimer
ทนความเย้ายวนไม่ไหวก็เลยกินหมูย่างคนเดียวเกลี้ยง

ขาดแคลนเยี่ยงชาวเบงกอลีแล้ว ในไม่ช้าค่าแรงในอังกฤษก็จะตกต่ำเช่นเดียวกับในเบงกอล
มีความหวังกันว่าการนำเอามันฝรั่งเข้าไปในไอร์แลนด์จะทำให้สภาพของชนชั้นที่ยากจนดีขึ้นด้ว

ยการเพิ่มความแตกต่าง ระหว่างค่าแรงที่เขาได้รับกับค่าครองชีพ
ผลที่เกิดตามมาก็คือค่าเช่าสูงขึ้นและค่าแรงต่ำลง
และเมื่อเกิดโรคขึ้นแก่มันฝรั่งก็ทำให้เกิดการอดตายกันขึ้นในบรรดาพลเมืองที่ได้ลดมาตรฐานความสะดวกสบายของตนลงต่ำอย่างยิ่งแล้วจนถึงกับว่าขั้นต่อไปก็คือการอดตาย

และเช่นเดียวกัน ถ้าผู้ซึ่งทำงานมากชั่วโมงกว่าระดับเฉลี่ย
เขาจะได้ค่าแรงเพิ่มขึ้น แต่ค่าแรงของคนทั้งหมดจะเพิ่มขึ้นไม่ได้ด้วยวิธีนี้
เป็นที่รู้กันดีทั่วไปว่าในอาชีพที่มีเวลาทำงานเป็นเวลานานชั่วโมงนั้น
ค่าแรงไม่ได้สูงกว่าในอาชีพที่มีเวลาทำงานน้อยชั่วโมงกว่า โดยทั่วไปกลับเป็นตรงข้าม
เพราะว่ายิ่งต้องใช้เวลาทำงานนานขึ้นเพียงไร
กรรมกรก็ยิ่งหมดหนทางช่วยเหลือตนเองได้มากขึ้นเท่านั้น –
เขาจะยิ่งมีเวลาน้อยลงที่จะเหลียวดูรอบตัวเอง และพัฒนาความสามารถอื่น ๆ
นอกจากที่งานการของตนเรียกร้อง
ความสามารถของเขาในการที่จะเปลี่ยนอาชีพหรือใช้ประโยชน์จากโอกาสต่าง ๆ จะยิ่งน้อยลงเช่นเดียวกัน
กรรมกรแต่ละคนผู้ให้ภรรยาและบุตรทำงานช่วยเหลือตนก็อาจจะทำให้รายได้ของเขาเพิ่มขึ้น
แต่ในอาชีพที่กลายเป็นของธรรมดาที่ภรรยาและบุตรของกรรมกรจะช่วยเหลืองานของเขานั้น
กลับเป็นที่รู้กันดีว่าโดยเฉลี่ยแล้วค่าแรงที่คนทั้งครอบครัวหามาได้มิได้มากไปกว่าค่าแรงของหัวหน้าครอบครัวในอาชีพที่โดยปกติเขาจะทำงานคนเดียวเลย แรงงานของครอบครัวชาวสวิสส์ในการทำนาพิกาต้องแข่งขันในด้านความเยาราคากับเครื่องจักรกลของสหรัฐฯ
คนมวนซิการ์ชาวโบฮีเมียในนิวยอร์กซึ่งทำงานทั้งชายหญิงและเด็กในห้องของบ้านเช่าได้ทำให้ค่ามวนซิการ์ลดต่ำกว่าที่ชาวจีนในซานฟรานซิสโกได้รับเสียอีก

ข้อเท็จจริงทั่วไปเหล่านี้
เป็นที่ทราบกันดีและได้รับการรับรองอย่างเต็มที่ในหนังสือเศรษฐศาสตร์ขั้นมาตรฐาน
อย่างไรก็ตามหนังสือเหล่านี้ได้อธิบายข้อเท็จจริงดังกล่าว

ด้วยทฤษฎีของแมลธัสว่าด้วยแนวโน้มของจำนวนประชากรที่จะเพิ่มขึ้นจนถึงขีดจำกัดของเครื่องยังชีพ สาเหตุที่แท้จริงนั้น ดังที่ข้าพเจ้าได้แสดงไว้แล้วอย่างเพียงพอ
คือแนวโน้มของค่าเช่าที่จะลดค่าแรงลง

ในด้านผลของการให้การศึกษา

อาจจะเป็นประโยชน์บ้างถ้าจะกล่าวโดยเฉพาะสัก 2-3 คำ
เพราะว่ามีสิ่งที่ชวนให้คิดไปว่ามันจะสามารถทำให้เกิดบางสิ่งคล้ายกับ
อิทธิพลวิเศษขึ้นได้
การศึกษาก็คงเป็นแต่เพียงการศึกษาสำหรับในส่วนที่มันทำให้มนุษย์สามารถใช้ความสามารถตามธรรมชาติของเขาให้ได้ผลดียิ่งขึ้น
และนี่เป็นสิ่งหนึ่งซึ่งสิ่งที่เราเรียกว่าการศึกษาส่วนใหญ่นั้นมิได้ทำให้เกิดขึ้น
ข้าพเจ้ายังจำได้ถึงเด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งซึ่งเรียนเก่งในด้านภูมิศาสตร์และดาราศาสตร์
แต่กลับรู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่งที่ได้ทราบว่าพื้น
ดินในลานหลังบ้านของมารดาตนคือผิวโลกที่แท้จริง
และถ้าท่านคุยกับผู้จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย
ท่านก็จะได้พบว่าความรู้จำนวนมากของบัณฑิตเหล่านี้หลายคนมีลักษณะเช่นเดียวกับความรู้สึกของเด็กหญิงเล็ก ๆ นั้น เขามักจะไม่รู้จักคิดให้ดีขึ้น
และบางครั้งก็ไม่ดีเท่าผู้ที่ไม่เคยผ่านมหาวิทยาลัยเลย

สุภาพบุรุษท่านหนึ่งซึ่งใช้ชีวิตอยู่ในออสเตรเลียหลายปีและรู้จักนิสัยของชนพื้นเมืองอย่างใกล้ชิด (พระคุณเจ้า Dr. Bleesdale)
หลังจากที่ได้ยกตัวอย่างบางประการในความชำนาญอย่างน่าพิศวงของชนเหล่านี้ในการใช้อาวุธของตน ในการทำนายการเปลี่ยนแปลงของลมและลมฟ้าอากาศ
และในการดักนกที่เปรียวที่สุดแล้ว ก็ได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า
“ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นความผิดพลาดอย่างยิ่งที่จะถือว่าคนผิวดำเหล่านี้โง่เขลา
ความรู้ของเขาแตกต่างกับของเรา แต่ในด้านนั้น โดยทั่วไปเขาได้รับการศึกษาดีกว่า
ในทันทีที่พวกนี้เริ่มสอนเดิน เขาก็จะถูกหัดให้เล่นบูเมอแรงอันเล็ก ๆ และอาวุธอื่น ๆ

ถูกสอนให้รู้จักสังเกตและลงความเห็น
และเมื่อมีอายุมากพอที่จะดูแลตนเองได้เขาก็มีความสามารถในเรื่องเหล่านั้นเต็มที่ –
ซึ่งที่จริงเมื่อคิดถึงลักษณะความรู้ของเขาแล้ว
ข้าพเจ้าก็ใคร่จะเรียกเขาว่าเป็นสุภาพบุรุษผู้ได้รับการศึกษาดี
ซึ่งนั่นนับว่ามากกว่าที่ข้าพเจ้าจะกล่าวได้สำหรับคนรุ่นหนุ่มของเราจำนวนมากผู้มีสิ่งที่เราเรียกว่าข้อได้เปรียบที่สุด แต่กลับเติบโตเป็นผู้ใหญ่โดยไม่สามารถจะทำอะไรได้
ไม่ว่าเพื่อตนเองหรือเพื่อผู้อื่น”

ถ้ามันเป็นดังที่อาจเป็นไปได้
ก็ปรากฏชัดว่าความเฉลียวฉลาดซึ่งเป็นหรือควรจะเป็นจุดมุ่งหมายของการศึกษานั้นจะมีผลต่อค่าแรงได้ก็ด้วยการเพิ่มความสามารถของแรงงานขึ้นเท่านั้น
ทั้งนี้จนกว่าความเฉลียวฉลาดดังกล่าวจะชักนำและทำให้มวลชนได้พบและกำจัดสาเหตุแห่งความอยุติธรรมในการวิภาคเศรษฐทรัพย์เสีย
มันมีผลเช่นเดียวกับการเพิ่มความชำนาญหรือความอุตสาหะ
และจะเพิ่มค่าแรงของแต่ละบุคคลให้สูงขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมันยังทำให้เขาเหนือกว่าผู้อื่นอยู่เท่านั้น
เมื่อการอ่านการเขียนยังเป็นคุณวุฒิที่หายากอยู่
เสมียนได้รับความนับถืออย่างสูงและได้ค่าแรงมาก
แต่บัดนี้ความสามารถในการอ่านการเขียนได้กลายเป็นของเกือบจะธรรมดาทั่วไปเสียแล้ว
ทำให้ไม่ได้เปรียบผู้อื่น ในหมู่ชาวจีน
ความสามารถในการอ่านและเขียนดูเหมือนจะมีอยู่ทั่วทุกคน
แต่ค่าแรงในประเทศจีนก็ต่ำที่สุดเท่าที่จะต่ำได้
การที่ความเฉลียวฉลาดแผ่ออกไปย่อมไม่สามารถจะทำให้ค่าแรงสูงขึ้นโดยทั่วไปได้
ยกเว้นแต่จะทำให้มนุษย์เกิดความไม่พอใจในสภาพซึ่งทำให้ผู้ผลิตมีชีวิตอยู่อย่างยากแค้นในขณะที่ผู้มิได้ผลิตใช้ชีวิตนั่งนอนเอนหลังอย่างฟุ่มเฟือยเท่านั้น และก็มิได้ยกสภาพของชนชั้นต่ำสุด – “คานล่าง” ของสังคม ดังที่วุฒิสมาชิกภาคใต้ท่านหนึ่งเคยเรียก –

ผู้ต้องยันอยู่กับพื้นไม่ว่าสิ่งก่อสร้างส่วนบนจะสูงขึ้นไปเพียงไรก็ตาม
การที่ความสามารถของแรงงานเพิ่มสูงขึ้นย่อมไม่สามารถจะทำให้ค่าแรงสูงขึ้นโดยทั่วไปได้ตราบใดที่ค่าเช่ายังคงกลืนกินเอาส่วนที่ได้เพิ่มขึ้นไปเสียหมด
นี่มิใช่เพียงข้อนิรนัยจากหลักการเท่านั้น มันเป็นข้อเท็จจริงซึ่งพิสูจน์จากประสบการณ์ทีเดียว
ความเจริญงอกงามแห่งความรู้และความก้าวหน้าในการประดิษฐ์คิดค้นได้เพิ่มความสามารถของแรงงานขึ้นเรื่อย ๆ โดยมิได้ทำให้ค่าแรงสูงขึ้น ในอังกฤษมีคนเข็ญใจกว่า 1 ล้านคน
ในสหรัฐฯ โรงทานกำลังเพิ่มขึ้น และค่าแรงกำลังลดลง

เป็นความจริงที่ว่า

โดยกฎธรรมดาแล้วเราจะได้พบว่าความอุตสาหะและความชำนาญยิ่งขึ้น
ความสุขุมรอบคอบยิ่งขึ้นและความเฉลียวฉลาดยิ่งขึ้นนั้นเกี่ยวข้องกับการที่สภาพของชนชั้นแรงงานดีขึ้นทางวัตถุ แต่นี่เป็นผล มิใช่สาเหตุ
ดังจะเห็นได้จากความสัมพันธ์ระหว่างข้อเท็จจริงต่าง ๆ
ทุกแห่งที่สภาพทางวัตถุของชนชั้นกรรมกรดีขึ้น คุณสมบัติ

ส่วนตัวของเขาจะดีขึ้นตามมา และทุกแห่งที่สภาพทางวัตถุของเขาต่ำลง
ผลที่เกิดขึ้นก็คือคุณสมบัติเหล่านี้เสื่อมทรามลง
แต่ไม่มีแห่งใดที่จะแสดงได้ว่าการดีขึ้นในสภาพทางวัตถุเป็นผลของการเพิ่มความขยันขันแข็ง ความชำนาญ ความสุขุมรอบคอบ
หรือความเฉลียวฉลาดของชนชั้นที่ถูกลงโทษให้ต้องทำงานเหนื่อยยากเพียงเพื่อให้ดำรงชีวิตอยู่ได้ ถึงแม้ว่าเมื่อได้เกิดคุณสมบัติเหล่านี้ขึ้นแล้ว (หรือที่ถูกคือสิ่งที่คู่กัน –
คือการมีมาตรฐานความสุขสบายสูงขึ้น) จะทำให้เกิดแรงต้านทานอันเข้มแข็ง
และในหลายกรณีนับเป็นแรงที่เพียงพอจะต้านทานมิให้สภาพทางวัตถุเลวลงก็ตาม

ข้อเท็จจริงก็คือว่าคุณสมบัติซึ่งยกมนุษย์ขึ้นเหนือกว่าสัตว์เดรัจฉานนั้นถูกวางซ้อนทับล

งไปบนคุณสมบัติที่มนุษย์มีส่วนร่วมกับสัตว์
และเฉพาะต่อเมื่อเขาได้รับการปลดเปลื้องจากความต้องการเยี่ยงสัตว์ของเขาแล้วเท่านั้น
ลักษณะทางพุทธิปัญญาและทางศีล-ธรรมของเขาจึงจะเจริญขึ้นได้
ถ้าเราบังคับให้บุคคลผู้หนึ่งต้องทำงานหามรุ่งหามค่ำเพียงเพื่อให้ได้รับสิ่งจำเป็นสำหรับที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้เยี่ยงสัตว์ เขาก็จะหมดสิ่งที่จะกระตุ้นให้เกิดความขยันขันแข็ง –
อันเป็นรากเง่าของความชำนิชำนาญ – และจะกระทำเพียงเท่าที่ถูกบังคับให้ต้องกระทำ
จงทำให้เขามีสภาพตกต่ำอย่างที่จะเลวไปกว่านั้นอีกไม่ได้มาก
ในขณะเดียวกันก็ให้แทบไม่มีความหวังเลยว่าสิ่งไรก็ตามที่เขาสามารถจะกระทำได้จะทำให้สภาพของเขาดีขึ้นได้มาก เช่นนี้เขาก็จะเลิกมองไปไกลเกินกว่าชั่ววันหนึ่ง ๆ
ถึงแม้จะให้เด็กเข้าโรงเรียนสามัญและให้หนังสือพิมพ์แก่ผู้ใหญ่ แต่ถ้าไม่ยอมให้เขามีเวลาว่าง –
เวลาว่างมิได้หมายถึงความต้องการหางานทำ
แต่หมายถึงไม่มีความจำเป็นบังคับให้ต้องทำงานที่ไม่น่าอภิรมย์ –
ท่านก็จะไม่สามารถทำให้เขาฉลาดขึ้นได้เลย

เป็นความจริงที่ว่าการที่สภาพทางวัตถุของประชาชนกลุ่มหนึ่งหรือชั้นหนึ่งดีขึ้นอาจจะไม่แสดงให้เห็นทันทีถึงความเจริญขึ้นทางจิตใจและทางศีลธรรม
ในชั้นแรกค่าแรงที่เพิ่มขึ้นอาจจะถูกใช้ไปอย่างเหลวไหลสุรุ่ยสุร่าย
แต่ในที่สุดจะทำให้เกิดความอุตสาหะ ความชำนิชำนาญ
ความเฉลียวฉลาดและความมัธยัสถ์ยิ่งขึ้น จากการเปรียบเทียบระหว่างประเทศที่ต่างกัน
ระหว่างชนชั้นที่ต่างกันในประเทศเดียวกัน ระหว่างประชาชนกลุ่มเดียวกันในสมัยต่าง ๆ กัน และระหว่างประชาชนกลุ่มเดียวกันเมื่อสภาพเปลี่ยนไปเนื่องจากการอพยพ ทำให้

เราเห็นผลลัพธ์ที่คงตัวไม่เปลี่ยนแปลงว่าคุณสมบัติส่วนตัวซึ่งเรากำลังกล่าวถึงนั้นจะเกิดขึ้นต่อเมื่อสภาพทางวัตถุดีขึ้น และหายไปเมื่อสภาพทางวัตถุเสื่อมทรามลง
ความยากจนคือปลักแห่งความสิ้นหวังดังที่ Bunyan

ได้เห็นในความฝันของเขาและซึ่งอาจจะโยนหนังสือดี ๆ
ลงไปได้ตลอดไปโดยไม่เกิดผลอะไรขึ้นมา ถ้าจะให้ประชาชนเกิดความขยันขันแข็ง
ความสุขุมรอบคอบ ความชำนิชำนาญ และความเฉลียวฉลาด
เราจะต้องปลดเปลื้องเขาให้พ้นจากความขาดแคลนเสียก่อน
ถ้าท่านต้องการจะให้ทาสแสดงคุณงามความดีเช่นเสรีชน
ท่านจะต้องทำให้เขาได้รับเสรีภาพเสียก่อน

3. – จากการรวมตัวกันของกรรมกร

ปรากฏชัดจากกฎว่าด้วยวิภาคกรรมตามที่ได้ตรวจสอบมาแล้ว
ว่าการร่วมกันของกรรมกรสามารถจะทำให้ค่าแรงสูงขึ้นได้
ทั้งนี้โดยไม่เสียประโยชน์ของกรรมกรอื่น ๆ ดังที่พูดกันบางครั้ง
และไม่เสียประโยชน์ของทุนดังที่เชื่อกันทั่วไป แต่โดยทำให้ค่าเช่าต้องลดลง
ความคิดที่ว่าค่าแรงจะไม่อาจสูงขึ้นได้โดยทั่วไปจากการร่วมกันของกรรมกร
หรือว่าค่าแรงประเภทใดประเภทหนึ่งที่สูงขึ้นเช่นนี้ย่อมจะต้องทำให้ค่าแรงประเภทอื่น ๆ
หรือผลกำไรของทุน หรือทั้ง 2 ประการลดลงนั้น – เป็นความคิดที่เกิดขึ้นมาจากความเข้าใจผิด
ๆ ที่ว่าค่าแรงถูกชักออกมาจากทุน
ความผิดพลาดในความคิดเหล่านี้ถูกแสดงออกให้เห็นทั้งโดยกฎว่าด้วยวิภาคกรรมที่เราได้คิดค้น
ขึ้นมาและด้วยประสบการณ์เท่าที่ได้เห็นกันอยู่
การที่ค่าแรงในอาชีพบางอย่างสูงขึ้นด้วยการรวมกันของกรรมกรอันมีตัวอย่างอยู่มากมายมิได้แ
สดงให้เห็นผลว่าทำให้ค่าแรงในอาชีพอื่น ๆ ต่ำลงหรือลดอัตราผลกำไรลงไม่ว่าในที่ใด
ยกเว้นไว้แต่ว่าอาจจะกระทบกระเทือนทุนของเขาอันมีอยู่คงที่หรืองานที่กำลังกระทำในขณะนั้น
แล้ว
การลดค่าแรงจะให้ประโยชน์แก่นายจ้างและการเพิ่มค่าแรงจะทำความเสียหายให้แก่เขาก็เพียงเมื่
อคิดเปรียบเทียบกับนายจ้างคนอื่น ๆ
เท่านั้นว่าจะทำให้เขาได้เปรียบหรือเสียเปรียบนายจ้างเหล่านั้น

นายจ้างซึ่งได้รับความสำเร็จในการลดค่าแรงลูกมือของเขาลงก่อนหรือจำต้องจ่ายค่าแรงให้สูงขึ้น

ก่อนย่อมได้เปรียบหรือเสียเปรียบเมื่อคิดเทียบกับคู่แข่งของเขา
แต่ความได้เปรียบหรือเสียเปรียบจะหายไปเมื่อกระบวนการนั้นคลุมไปถึงบุคคลเหล่านั้นด้วย
อย่างไรก็ตาม
เมื่อการเปลี่ยนแปลงค่าแรงกระทบกระเทือนสัญญารับเหมาหรือสต๊อกในมือของเขาโดยการเปลี่ยนแปลงมูลค่าสัมพันธ์ในการผลิตก็อาจจะทำให้เขาได้กำไรหรือขาดทุนอย่างแท้จริงได้
ถึงแม้การได้กำไรหรือขาดทุนนี้จะหายไปเมื่อเราพิจารณาถึงประชาคมทั้งประชาคมก็ตาม
(โดยที่การได้กำไรหรือขาดทุนนี้เป็นเพียงโดยสัมพันธ์เท่านั้น)
และถ้าการเปลี่ยนแปลงค่าแรงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอุปสงค์สัมพัทธ์
มันก็อาจจะทำให้ทุนประจำคือเครื่องจักรกล อาคาร หรือ
อื่น ๆ ได้รับผลกำไรมากขึ้นหรือน้อยลงได้ แต่ไม่ช้าดุลยภาพก็จะเกิดขึ้นใหม่
เพราะทุนประจำเป็นแต่เพียงเปลี่ยนแปลงได้ช้ากว่าทุนหมุนเวียนเท่านั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่กำลังก้าวหน้า ถ้ามีทุนในบางรูปน้อยเกินไป
แนวโน้มของทุนที่จะเปลี่ยนไปเป็นรูปนั้นก็จะทำให้ทุนรูปนั้นเพิ่มขึ้นถึงปริมาณที่ต้องการได้ในไม่ช้า ถ้ามีทุนในรูปนั้นมากเกินไป
การหยุดเพิ่มทุนในรูปนั้นก็จะทำให้กลับเข้าสู่ระดับได้อีกในไม่ช้า

แต่ถึงแม้การเปลี่ยนแปลงอัตราค่าแรงในอาชีพหนึ่งอาชีพใดโดยเฉพาะอาจจะชักนำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอุปสงค์สัมพัทธ์ในแรงงานได้
มันก็ไม่อาจจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอุปสงค์ส่วนรวม ตัวอย่างเช่น

ถ้าเราสมมติว่าการร่วมกันของกรรมกรที่ทำงานในผลิตกรรมชนิดใดชนิดหนึ่งได้ทำให้ค่าแรงในประเทศหนึ่งสูงขึ้นในขณะที่การร่วมกันของนายจ้างได้ทำให้ค่าแรงของผลิตกรรมชนิดเดียวกันในอีกประเทศหนึ่งลดลง ถ้าการเปลี่ยนแปลงนี้มีมากพอ อุปสงค์
หรือส่วนหนึ่งของอุปสงค์ในประเทศแรกจะได้รับสนองด้วยการสั่งสินค้าชนิดนั้นจากประเทศที่สองเข้ามา
แต่ปรากฏชัดว่าการเพิ่มปริมาณสินค้าเข้าชนิดหนึ่งขึ้นนั้นย่อมทำให้จำเป็นต้องลดปริมาณสินค้าขาเข้าชนิดอื่น ๆ ลงหรือไม่ก็เพิ่มปริมาณสินค้าขาออกขึ้นตามส่วน
เพราะว่าประเทศหนึ่งจะสามารถเรียกร้องหรือได้รับผลิตผลจากแรงงานและทุนของอีกประเทศหนึ่งได้ก็โดยเพียงแลกเปลี่ยนกับผลิตผลของแรงงานและทุนของตนเท่านั้น
ความคิดที่ว่าการลดค่าแรงจะสามารถเพิ่มการค้าของประเทศหรือการเพิ่มค่าแรงจะ

สามารถลดการค้าของประเทศนั้นไร้เหตุผลพอ ๆ
กับความคิดที่ว่าความเจริญรุ่งเรืองของประเทศจะเพิ่มขึ้นได้ด้วยการเก็บภาษีสินค้าขาเข้าหรือความเจริญรุ่งเรืองจะลดลงด้วยการยกเลิกข้อจำกัดทางการค้า
ถ้าค่าแรงทั้งสิ้นในประเทศใดประเทศหนึ่งสูงขึ้นเท่าตัว
ประเทศนั้นจะยังคงส่งสินค้าออกและสั่งสินค้าเข้าชนิดเดิมและตามอัตราส่วนเดิม
ทั้งนี้เพราะปริวรรต-กรรมถูกกำหนดด้วยมูลค่าสัมพัทธ์ในการผลิต มิใช่มูลค่าที่แท้จริง
แต่ถ้าค่าแรงในผลิตกรรมบางสาขาสูงขึ้นเท่าตัว และในสาขาอื่น ๆ
ค่าแรงไม่สูงขึ้นหรือสูงขึ้นไม่มากนัก อัตราส่วนในระหว่างสินค้าต่าง ๆ
ที่สั่งเข้ามาก็จะเปลี่ยนแปลงไป
แต่จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงในอัตราส่วนระหว่างสินค้าขาออกกับสินค้าขาเข้า

ถึงแม้ข้อคัดค้านส่วนมากต่อการร่วมกันของกรรมกรเพื่อยกค่าแรงให้สูงขึ้นจะไร้เหตุผล

เช่นนั้น
ถึงแม้ความสำเร็จในการร่วมกันเช่นนั้นจะไม่สามารถลดค่าแรงประเภทอื่น ๆ
หรือลดผลกำไรของทุนลง หรือจะไม่เป็นผลร้ายต่อความไพบูลย์ของประเทศก็ตาม
แต่ความยุ่งยากที่ขัดขวางการร่วมกันอย่างได้ผลของกรรมกรก็มีอยู่มากมายซึ่งทำให้ผลดีที่จะได้มานั้นมีขอบเขตจำกัดสูงยิ่ง ในขณะเดียวกันก็มีผลเสียแทรกอยู่ในกรรมวิธีนี้

การจะเพิ่มค่าแรงในอาชีพใดอาชีพหนึ่งหรือหลายอาชีพซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่เหมาะสมแก่ความพยายามในการรวมกันของกรรมกรเท่าที่ได้กระทำกันมานั้น
ย่อมเห็นได้ชัดว่าเป็นงานที่ยิ่งยากขึ้นทุกที ๆ
เพราะยิ่งค่าแรงประเภทใดประเภทหนึ่งสูงขึ้นเกินกว่าระดับปกติของค่าแรงอื่น ๆ มากเพียงใด
แนวโน้มที่จะดึงค่าแรงนั้นกลับลงมาก็ยิ่งรุนแรงขึ้นเพียงนั้น
ดังนั้นถ้าสหภาพช่างพิมพ์ยกระดับค่าแรงในการเรียงพิมพ์ขึ้นได้เกินกว่าอัตราปกติร้อยละ 10
เมื่อเทียบกับค่าแรงประเภทอื่น ด้วยการนัดหยุดงานที่ได้ผลหรือการขู่ว่าจะนัดหยุดงานก็ตาม
อุปสงค์สัมพัทธ์และอุปทานสัมพัทธ์ก็จะกระทบกระเทือนทันที ด้านหนึ่ง
ปริมาณการเรียงพิมพ์ที่ต้องการจะมีแนวโน้มในทางลดน้อยลง
อีกด้านหนึ่งอัตราค่าแรงที่สูงขึ้นก็มีแนวโน้มที่จะเพิ่มจำนวนช่างเรียงพิมพ์ขึ้นในลักษณะที่การร่วมกันอย่างเข้มแข็งที่สุดก็ไม่สามารถจะป้อง

กันได้โดยสมบูรณ์ ถ้าค่าแรงเพิ่มขึ้นร้อยละ 20 แนวโน้มเหล่านี้จะรุนแรงขึ้นอีกมาก
ถ้าค่าแรงเพิ่มขึ้นร้อยละ 50 แนวโน้มก็จะยิ่งรุนแรงขึ้นไปอีก เป็นเช่นนี้เรื่อย ๆ ไป
ซึ่งทำให้สห-ภาพอาชีวะหรือสหภาพแรงงานสามารถจะกระทำการต่าง ๆ
ได้น้อยมากในอันที่จะให้ค่าแรงสูงขึ้นแม้แต่สหภาพเหล่านี้จะสนับสนุนกันเองก็ตาม –
แม้แต่ในประเทศเช่นอังกฤษซึ่งเส้นแบ่งระหว่างอาชีพต่าง ๆ

แบ่งแยกชัดเจนและเปลี่ยนอาชีพได้ยากกว่าในประเทศเช่นสหรัฐฯ – ยิ่งกว่านั้นการต่าง ๆ ซึ่งสหภาพอาชีวะสามารถกระทำได้น้อยอยู่แล้วนั้นยังจำกัดเฉพาะอยู่ในวงของตนเสียอีก ไม่เป็นผลประการใดต่อกรรมกรชั้นที่ต่ำลงไปซึ่งมิได้รวมตัวกันและซึ่งอยู่ในสภาพที่ต้องการกา รบรรเทาทุกข์อย่างที่สุดและเป็นผู้กำหนดสภาพของผู้ที่อยู่เหนือกว่าตนทั้งสิ้น หนทางเดียวที่จะเพิ่มค่าแรงขึ้นได้โดยวิธีนี้ก็คือการร่วมกันโดยทั่วไปเช่นที่พวกสังคมนิยม (Internationals) ได้มุ่งเอาไว้ซึ่งจะรวมกรรมกรทุกประเภท แต่เราก็อาจจะกล่าวได้ว่าการรวมกันเช่นนี้เป็นไปไม่ได้ ทั้งนี้เพราะความยากลำบากในการรวมกัน ซึ่งลำบากมากพอแล้วในอาชีพขนาดเล็กที่สุดและมีรายได้สูงสุด และยิ่งลำบากขึ้นเรื่อย ๆ ในอาชีพถัด ๆ ลงไป

ทั้งในการต่อสู้กันในด้านความอดทน

(ซึ่งเป็นวิธีเดียวที่การร่วมกันไม่ทำงานในอัตราค่าแรงที่ต่ำกว่าระดับหนึ่งจะมีผลทำให้ค่าแรงเพิ่ม ขึ้นได้นั้น) เราก็จะต้องไม่ลืมว่าคู่ต่อสู้ทั้งสองฝ่ายที่แท้จริงคือใคร มิใช่แรงงานกับทุน แต่เป็นกรรมกรฝ่ายหนึ่งกับเจ้าของที่ดินอีกฝ่ายหนึ่ง ถ้าการแข่งขันเป็นในระหว่างแรงงานกับทุน ความได้เปรียบเสียเปรียบกันก็จะลดลงมากเพราะความสามารถของทุนที่จะยืนหยัดอยู่ได้นั้นมีม ากกว่าแรงงานเพียงเล็กน้อย เมื่อไม่ใช้ทุน ทุนจะไม่เพียงแต่จะไม่ได้รับผลตอบแทนเท่านั้น แต่ยังเสื่อมไปอีกด้วย – เพราะทุนในเกือบทุกรูปจะดำรงอยู่ได้ด้วยการผลิตขึ้นมาใหม่เรื่อย ๆ เท่านั้น แต่ที่ดินจะไม่อดตายเหมือนกรรมกรหรือเสื่อมไปเช่นทุน – เจ้าของที่ดินสามารถจะรอได้ เป็นความจริงที่ว่าอาจจะไม่สะดวกสบายแก่เจ้าของที่ดินบ้าง แต่สิ่งที่เป็นความไม่สะดวกสบายแก่เจ้าของที่ดินนั้นคือการ

ทำลายล้างทุนและการทำให้แรงงานต้องอดตาย

กรรมกรทางเกษตรในบางส่วนของอังกฤษนี้กำลังพยายามรวมกันเพื่อจะยกค่าแรงอันต่ำอย่างน่าสังเวชของตนขึ้น ถ้าทุนเป็นผู้รับส่วนที่เป็นผลต่างอย่างใหญ่หลวงระหว่างผลิตผลที่แท้จริงของแรงงานกับค่าแรงอันน้อยนิดจากผลิตผลนั้นแล้ว กรรมกรเหล่านี้ก็เพียงแต่จะต้องรวมกันให้ได้ผลเท่านั้นก็จะได้รับความสำเร็จ ทั้งนี้เพราะถ้าไม่มีแรงงาน กสิกรผู้เป็นนายจ้างของตนโดยตรงจะไม่สามารถดำรงอยู่ได้ดีกว่าที่กรรมกรจะสามารถดำรงอยู่ได้ถ้าไม่มีค่าแรง หรือถึงแม้จะดีกว่าก็เพียงเล็กน้อย แต่กสิกรไม่อาจจะยินยอมให้ได้มากนักถ้าค่าเช่าไม่ลดลง ดังนั้นการต่อสู้ที่แท้จริงจึงจะต้องเป็นในระหว่างเจ้าของที่ดินกับกรรมกร สมมติว่าการร่วมกันเป็นไปโดยสมบูรณ์คือรวมกรรมกรทางเกษตรได้ทั้งสิ้นและป้องกันมิให้ผู้ที่ต้องการจะเข้าทำงานแทนที่พวกตนได้ทำงานได้ทั้งหมด ครั้นแล้วกรรมกรเหล่านี้ก็ปฏิเสธที่จะทำงานยกเว้นไว้แต่ว่าจะเพิ่มค่าแรงให้มากขึ้นเพียงพอ กสิกรจะสามารถให้ค่าแรงเช่นนั้นได้เพียงโดยให้มีการลดค่าเช่าลงให้มากเท่านั้น และไม่มีหนทางที่จะสนับสนุนข้อเรียกร้องของตน นอกจากกรรมกรจะสนับสนุนด้วยการปฏิเสธที่จะดำเนินการผลิตต่อไป ถ้าการเพาะปลูกต้องหยุดชะงักลงเช่นนี้ สิ่งที่เจ้าของที่ดินจะเสียไปก็มีแต่ค่าเช่าเท่านั้น ในขณะเดียวกันที่ดินก็ดีขึ้นเมื่อปล่อยว่างไว้ แต่กรรมกรจะอดตาย และถ้ากรรมกรชาวอังกฤษทุกประเภทร่วมกันเป็นสันนิบาตใหญ่สันนิบาตหนึ่งเพื่อยกค่าแรงให้สูงขึ้นทั่วไป การแข่งขันอันแท้จริงก็จะเป็นเช่นเดียวกันและภายใต้เงื่อนไขเช่นเดียวกัน เพราะว่าค่าแรงจะสูงขึ้นมิได้นอกจากค่าเช่าจะลดลง และในภาวะชะงักงันทั่วไปนั้น เจ้าของที่ดินจะดำรงอยู่ได้ แต่กรรมกรทุกประเภทจะอดตาย หรือไม่ก็ต้องอพยพออกไป เจ้าของที่ดินในประเทศอังกฤษก็คือนายของประเทศอังกฤษด้วยการที่ได้เป็นเจ้าของที่ดินนั้นเอง เป็นความจริงเหลือเกินที่ว่า “ผู้ใดได้ครอบครองที่ดินไม่ว่า ณ กาลใด

ผู้นั้นย่อมจักได้ครองครองผลแห่งที่ดินด้วย”
เศวตฉัตรและช้างสารอันเมามันไปด้วยความลำพองใจได้ผ่านไปด้วยกันกับการให้สิทธิ์ในที่ดินของอังกฤษ
และประชาชนส่วนที่เหลือไม่อาจจะกลับมีความสามารถดังเดิมได้อีกจนกว่าจะได้รับสิทธิ์ในที่ดินกลับคืน

สิ่งที่เป็นความจริงในอังกฤษนั้นเป็นความจริงสากลทั่วไป
อาจจะมีผู้กล่าวได้ว่าภาวะชะงักงันในการผลิตเช่นนั้นไม่มีทางจะเกิดขึ้นนี่เป็นความจริง
แต่เป็นความจริงก็เพียงโดยเหตุที่เป็นไปไม่ได้ที่จะมีการร่วมกันระหว่างแรงงานได้อย่างสมบูรณ์ถึงขนาดที่จะก่อให้เกิดภาวะชะงักงันเช่นนั้น
แต่การที่ที่ดินมีตายตัวและจำกัดแน่นอนได้ทำให้เจ้าของที่ดินสามารถจะรวมกันได้ง่ายกว่าและมีประสิทธิภาพมากกว่ากรรม-
กรหรือนายทุนมากนัก
มีตัวอย่างมากมายในประวัติศาสตร์ที่แสดงว่าการรวมกันของเจ้าของที่ดินเป็นไปโดยง่ายดายและมีประสิทธิภาพเพียงไร
และความจำเป็นอันแท้จริงในการใช้ที่ดินและความแน่นอนที่ว่าที่ดินจะต้องมีราคาเพิ่มขึ้นในประเทศที่ก้าวหน้าทุกแห่งได้ทำให้เกิดผลทั้งหลายในบรรดาเจ้าของที่ดินเช่นเดียวกับที่จะเกิดขึ้นด้วยการที่กรรมกรหรือนายทุนร่วมมือกันอย่างแข็งขันที่สุด
ทั้งนี้โดยเจ้าของที่ดินมิต้องรวมกันอย่างเป็นทางการเลย ถ้าทำให้กรรม-
กรผู้หนึ่งหมดโอกาสที่จะได้ทำงาน
ในไม่ช้าเขาก็ต้องร้อนใจใคร่ทำงานไม่ว่าจะมีเงื่อนไขอย่างไร
แต่เมื่อคลื่นแห่งการเก็งกำไรได้ลดถอยลงทันให้เห็นว่าราคาที่ดินต่ำสุดสูงกว่าราคาที่แท้จริงอย่างชัดเจน

ผู้ใดก็ตามที่อยู่ในประเทศที่เจริญขึ้นย่อมทราบดีว่าเจ้าของที่ดินยังคงยึดครองที่ดินอยู่อย่างเหนียวแน่นเพียงไร

และนอกเหนือไปจากความยากลำบากในแผนการบังคับให้ค่าแรงสูงขึ้นด้วยการต่อสู้กันในด้านความอดทนแล้ว
วิธีเช่นนี้ยังมีผลเสียแทรกอยู่ด้วยซึ่งชนกรรมาชีพไม่ควรจะมองข้ามไปเสีย
ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้โดยไม่มีอคติ
เพราะข้าพเจ้ายังคงเป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ของสหภาพซึ่งในขณะที่ทำงานตามอาชีพของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าก็ได้สนับสนุนอย่างซื่อสัตย์มาเสมอ แต่จงพิจารณา :
วิธีที่สหภาพอาชีวะแห่งหนึ่งสามารถกระทำได้ตามลำพังนั้น ย่อมมีลักษณะทำลาย
องค์การของสหภาพย่อมมีลักษณะกดขี่ การนัดหยุดงานซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่สห-
ภาพอาชีวะจะสามารถใช้บังคับให้เกิดผลตามข้อเรียกร้องของตนได้นับเป็นการต่อสู้ที่มีลักษณะทำลาย – เช่นเดียวกับการแข่งขันที่คนวิตถารผู้หนึ่งซึ่งมีสมญาว่า “ราชาเงินตรา”
เคยท้าคนผู้หนึ่งซึ่งประนามเขาอย่างเลวทรามในระยะเริ่มต้นเมืองซานฟรานซิสโกให้ไปที่ท่าเรือแล้วผลัดกันโยนเงินทีละ 20 ดอลลาร์ลงไปในอ่าวจนกว่าจะยอมแพ้กันไปข้างหนึ่ง การต่อสู้

กันในด้านการอดทนในการนัดหยุดงานนั้นโดยแท้จริงก็เป็นสิ่งที่ได้เคยกล่าวเปรียบเทียบกันไว้บ่อย ๆ – คือสงคราม และมันย่อมทำให้เศรษฐทรัพย์ลดน้อยลงเช่นเดียวกับสงครามทุกครั้ง
องค์การสำหรับการนัดหยุดงานก็ต้องเป็นเช่นเดียวกับองค์การสำหรับการสงคราม
คือมีลักษณะกดขี่ แม้แต่ผู้ที่ต้องการจะต่อสู้เพื่อเสรีภาพ เมื่อเขาเข้าสังกัดในกองทหาร
เขาก็จะต้องสละเสรีภาพส่วนตัวและกลายเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเครื่องจักรกลอันใหญ่โตฉันใด
กรรมกรที่ดำเนินกิจการเพื่อการนัดหยุดงานก็จะต้องเป็นฉันนั้น
เพราะฉะนั้นการรวมกันเหล่านี้จึงมีลักษณะที่จะทำลายสิ่งซึ่งกรรมกรเองพยายามจะให้ได้มา – นั่นคือเศรษฐทรัพย์และเสรี-ภาพ

มีวิธีการอันหนึ่งของชาวฮินดูโบราณในการที่จะบังคับให้ลูกหนี้ชำระหนี้ที่

เป็นธรรม ซึ่ง Sir Henry Maine
ได้พบร่องรอยของบางสิ่งที่คล้ายคลึงกันในกฎหมายของพวก Brehon แห่งไอร์แลนด์
วิธีนี้เรียกว่าการนั่ง *ธารณา* –
คือเจ้าหนี้พยายามให้ลูกหนี้ชำระหนี้โดยการนั่งลงที่ประตูบ้านของลูกหนี้และไม่ยอมกินยอมดื่ม
จนกว่าจะได้รับชำระ

สิ่งที่คล้ายคลึงกันนี้ก็คือวิธีการรวมกันของกรรมกรในการนัดหยุดงาน สห-
ภาพแรงงานก็นั่ง *ธารณา* เช่นเดียวกัน แต่ไม่เหมือนกับฮินดูที่พวกกรรมกรไม่มีอำนาจไสย-
ศาสตร์เป็นเครื่องสนับสนุน

4. – จากการร่วมมือกัน

นับเป็นแฟชั่นอันหนึ่งในขณะนี้และในระยะเวลาที่ผ่านมาแล้วที่จะสั่งสอนกันว่าการร่ว
มมือกันเป็นวิธีแก้ไขความทุกข์ยากของชนกรรมาชีพอย่างได้ผล
แต่เป็นโชคร้ายสำหรับประสิทธิผลในการร่วมมือเพื่อเป็นยาแก้โรคร้ายของสังคม
โรคร้ายเหล่านี้มิได้เกิดจากการขัดผลประโยชน์กันระหว่างแรงงานกับทุนเลย
ดังที่เราได้เห็นมาแล้ว และถ้ามีความร่วมมือกันตลอดทั่วไปเป็นสากล
ความร่วมมือนี้จะไม่สามารถยกค่าแรงให้สูงขึ้นหรือปลดเปลื้องความยากจนออกไปได้เลย
ข้อนี้ย่อมเห็นได้โดยง่าย

ความร่วมมือมีอยู่ 2 ประการ – คือ ความร่วมมือในการจัดจำหน่าย
และความร่วมมือในการผลิต สำหรับความร่วมมือในการจัดจำหน่ายนั้น
ถึงแม้ว่าจะพยายามทำให้เกิดผลดีมากที่สุดในการกำจัดคนกลางออกไปก็จะเพียงแต่ลดต้นทุนใน
การปริวรรตกรรมลงเท่า

นั้น มันเป็นเพียงเครื่องมือประหยัดแรงงานและกำจัดการเสี่ยงออกไป
และผลของมันต่อวิภาคกรรมก็จะเป็นได้เพียงผลของความเจริญก้าวหน้าและการประดิษฐ์คิดค้น

ซึ่งในสมัยนี้ได้ทำให้ปริวรรตกรรมมีมูลค่าต่ำลงและสะดวกขึ้นอย่างมหัศจรรย์ –
นั่นคือเพิ่มค่าเช่าให้สูงขึ้น
และความร่วมมือในการผลิตก็เป็นเพียงการเปลี่ยนกลับไปสู่ค่าแรงในรูปที่ยังคงใช้กันอยู่ในการล่าปลาวาฬ ซึ่งเรียกกันว่า “lay” (คืออัตราส่วนกับปลาที่จับมาได้)
มันคือการเอาค่าแรงตามอัตราส่วนเข้าแทนที่ค่าแรงประจำ –
ซึ่งการแทนกันเช่นนี้มีเป็นบางโอกาสในอาชีพแทบทุกอย่าง
หรือถ้าปล่อยให้กรรมกรเป็นผู้จัดการเองและนายทุนได้รับแต่เพียงส่วนของเขาในผลิตผลสุทธิตามอัตราส่วน
มันก็เป็นเพียงระบบซึ่งมีกระทำกันอยู่มากในการเกษตรของยุโรปนับแต่สมัยจักรวรรดิโรมัน –
นั่นคือระบบอาณานิคมหรือระบบ metayer
ทั้งหมดที่จะอ้างได้ในการร่วมมือกันในการผลิตก็คือทำให้กรรมกรแข็งขันและอุตสาหะขึ้น –
หรืออีกนัยหนึ่งคือเพิ่มประสิทธิภาพของแรงงานขึ้น
ดังนั้นผลของมันจึงเป็นไปในทิศทางเดียวกับเครื่องจักรไอน้ำ เครื่องหีบฝ้าย เครื่องเกี่ยวข้าว –
กล่าวสั้น ๆ คือทุกสิ่งที่เป็นความก้าวหน้าทางวัตถุ และเพียง
แต่ทำให้เกิดผลเช่นเดียวกันเท่านั้น – นั่นคือ ทำให้ค่าเช่าสูงขึ้น

ข้อพิสูจน์อย่างดีว่าพวกเราได้ละเลยหลักการแรก ๆ (first principles)
เพียงไรในการแก้ไขปัญหาสังคม
ก็คือว่าหนังสือเกี่ยวกับเศรษฐกิจและกึ่งเศรษฐกิจในปัจจุบันนี้ได้ให้ความสำคัญอย่างมากมายแก่ความร่วมมือกันว่าเป็นวิธีที่จะเพิ่มค่าแรงขึ้นและบรรเทาความยากจนลง
แต่ปรากฏชัดแล้วว่าไม่มีแนวโน้มโดยทั่วไปดังกล่าว

ถึงแม้จะไม่กล่าวถึงความยากลำบากทั้งปวงซึ่งเป็นอุปสรรคแก่การร่วมมือกันไม่ว่าในด้านการจำหน่ายหรือในการผลิตภายใต้สภาพปัจจุบัน
และสมมติว่าความร่วมมือกันนี้ได้ขยายออกกว้างขวางจนเข้าแทนที่วิธีการในปัจจุบันโดยสิ้นเชิง – กล่าวคือ ร้านสหกรณ์ทำให้ผู้ผลิตกับผู้บริโภคติดต่อกันได้โดยเสียค่าใช้จ่ายแต่น้อยที่สุด และโรงงาน ไร่นา

และเหมืองแร่ที่เป็นสหกรณ์ทำให้ไม่มีนายทุนผู้จ้างซึ่งเป็นผู้จ่ายค่าแรงประจำและทำให้ประสิทธิภาพของ

แรงงานเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย – แล้วอะไรจะเกิดขึ้น? จะอะไรเสียอีก
นอกจากจะทำให้สามารถผลิตเศรษฐทรัพย์ในปริมาณเดิมได้โดยใช้แรงงานน้อยลง
และดังนั้นเจ้าของที่ดินอันเป็นแหล่งกำเนิดเศรษฐทรัพย์ทั้งปวงก็จะสามารถเรียกร้องเศรษฐทรัพย์ได้มากขึ้นสำหรับเป็นค่าใช้ที่ดินของตน นี่มิใช่เป็นเพียงทฤษฎีเท่านั้น
หากได้รับการพิสูจน์จากประสบการณ์และจากข้อเท็จจริงที่มีอยู่ด้วย
วิธีการที่ดีขึ้นและเครื่องจักรกลที่ก้าวหน้าขึ้นมีผลเช่นเดียวกับที่เป็นความมุ่งหมายของการร่วมมือกัน –
นั่นคือการลดต้นทุนในการนำโภคภัณฑ์ไปสู่ผู้บริโภคและการเพิ่มประสิทธิภาพของแรงงาน
และในด้านนี้เองที่ประเทศเก่า ๆ ได้เปรียบกว่านิคมใหม่ ๆ
แต่เท่าที่ประสบการณ์ได้แสดงให้เห็นแล้วอย่างเพียงพอ
ความเจริญก้าวหน้าในวิธีการและจักรกลแห่งผลิตกรรมและปริวรรตกรรมมิได้มีแนวโน้มที่จะยกสภาพของชนชั้นต่ำสุดขึ้นเลยและค่าแรงก็ต่ำลง
ความยากจนทวีขึ้นในที่ซึ่งปริวรรตกรรมดำเนินไปโดยมีต้นทุนต่ำสุดและผลิตกรรมได้รับประโยชน์จากจักรกลที่ดีที่สุด ผลประโยชน์ทั้งหลายได้แต่ไปเพิ่มค่าเช่าขึ้น

แต่สมมติว่ามีความร่วมมือกันระหว่างผู้ผลิตกับเจ้าของที่ดินดูบ้าง?

นั่นก็จะเปรียบเสมือนการชำระค่าเช่าเป็นสิ่งของ –
ซึ่งเป็นระบบเดียวกับการเช่าที่ดินจำนวนมากในแคลิฟอร์เนียและในรัฐทางใต้โดยเจ้าของที่ดินมีส่วนแบ่งในพืชผล
นอกจากเรื่องการคิดคำนวณแล้วก็ไม่มีอะไรแตกต่างไปจากระบบค่าเช่าเป็นเงินประจำดังที่ใช้อยู่

ในอังกฤษ จะเรียกว่าการร่วมมือก็ได้ถ้าท่านพอใจ
แต่เงื่อนไขในการร่วมมือนั้นจะยังคงถูกกำหนดด้วยกฎซึ่งกำหนดค่าเช่า
และทุกแห่งซึ่งที่ดินถูกผูกขาด
การเพิ่มพลังการผลิตก็จะมีแต่ให้อำนาจแก่เจ้าของที่ดินในการที่จะเรียกร้องส่วนแบ่งให้มากขึ้น
การที่มีผู้เชื่อกันมากว่าความร่วมมือกันจะเป็นวิธีแก้ไข “ปัญหาแรงงาน”
ได้นั้นเป็นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่าในที่ที่ได้ทดลองมาแล้ว
ส่วนมากได้ยกสภาพของผู้ที่ร่วมด้วยโดยตรงให้ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด
แต่นี่เป็นเพราะกรณีเหล่านี้กระทำไปตามลำพัง ความอุตสา-

หะ ความประหยัด
หรือความชำนิชำนาญอาจจะยกสภาพของชนกรรมาชีพผู้มีคุณสมบัติเหล่านี้ในระดับสูงกว่าผู้อื่น
แต่จะไม่มีผลเช่นนี้ในเมื่อทุกคนทั่วไปมีคุณสมบัติดังกล่าว ฉันใดฉันนั้น
ความได้เปรียบเป็นพิเศษในการจัดจำหน่ายหรือประสิทธิภาพพิเศษสำหรับแรงงานบางกลุ่มก็อาจจะได้รับประโยชน์
ซึ่งจะสูญสิ้นไปในทันทีที่ความก้าวหน้าเหล่านี้กลายเป็นเรื่องทั่วไปจนมีผลต่อความสัมพันธ์โดยทั่วไปในวิภาคกรรม
และความจริงก็คือความร่วมมือกันย่อมไม่สามารถจะก่อให้เกิดผลโดยทั่วไปที่การแข่งขันไม่ก่อให้เกิดผลนั้นขึ้น ทั้งนี้อาจจะยกเว้นในด้านผลทางการศึกษา
ร้านขายของถูกสำหรับเงินสดมีผลต่อราคาเช่นเดียวกันกับสหกรณ์จำหน่าย ฉันใด ฉันนั้น
การแข่งขันในการผลิตก็ทำให้มีการปรับแต่งพลังและการแบ่งผลิตผลเช่นเดียวกับสหกรณ์ผลิต
การที่พลังการผลิตที่เพิ่มขึ้นมิได้เพิ่มรางวัลให้แก่แรงงานนั้นมิใช่เพราะการแข่งขัน
แต่เป็นเพราะการแข่งขันเป็นไปข้างเดียว ที่ดินถูกผูกขาด

ซึ่งถ้าไม่มีที่ดินเสียแล้วจะมีการผลิตมิได้
และการแข่งขันกันในบรรดาผู้ผลิตเพื่อจะให้ได้ใช้ที่ดินก็ทำให้ค่า
แรงลดลงต่ำสุดและทำให้ประโยชน์ทั้งสิ้นแห่งพลังการผลิตที่เพิ่มขึ้นตกไปเป็นของเจ้าของที่ดิน
โดยทำให้ค่าเช่าสูงขึ้นและราคาที่ดินเพิ่มขึ้น ถ้าเราทำลายการผูกขาดนี้เสีย
การแข่งขันกันจะคงอยู่เพียงเพื่อให้สัมฤทธิ์ผลตามที่ความร่วมมือกันมุ่งหมายเท่านั้น –
นั่นคือทำให้แต่ละคนได้รับผลตามส่วนกับที่เขาลงทุนลงแรงหามาได้โดยชอบธรรม
ถ้าเราทำลายการผูกขาดนี้เสีย อุตสาหกรรมจะกลายเป็นความร่วมมือของผู้ที่เท่าเทียมกัน

5. – จากการนำและการสอดแทรกของรัฐบาล

ขอบเขตของหนังสือนี้ซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาจะรักษาไว้ทำให้ไม่สามารถจะตรวจสอบรายละเอียดของวิธีการต่าง ๆ
ที่มีผู้เสนอเพื่อบรรเทาหรือขจัดความยากจนโดยการให้รัฐบาลควบคุมความอุตสาหะและการสะสม และซึ่งเรียกกันว่าเป็นแบบสังคมนิยมสำหรับในรูปที่ละเอียดรุนแรงที่สุด
ทั้งไม่มีความจำเป็นจะต้องกระทำเช่นนั้นด้วยเพราะวิธีการเหล่านั้นมีข้อบกพร่องต่าง ๆ
เช่นเดียวกันทั้งสิ้น ข้อบกพร่องเหล่านี้ก็คือการใช้การนำของรัฐบาล

เข้าแทนที่บทบาทของเอกชน และความพยายามที่จะให้ได้รับผลโดยวิธีควบคุมจำกัด
ซึ่งถ้าใช้วิธีแห่งเสรีภาพแล้วจะได้รับผลดีกว่า
เกี่ยวกับความจริงซึ่งเกี่ยวข้องกับความคิดทางสังคมนิยมนั้นข้าพเจ้ามีบางสิ่งจะกล่าวในภายหลัง
แต่ปรากฏชัดว่าการควบคุมและการจำกัดย่อมเป็นความเลวอยู่ภายในตัวเองไม่ว่าจะมีลักษณะเช่นไรก็ตาม และไม่ควรจะนำมาใช้ถ้ายังมีวิธีอื่น ๆ ที่จะให้ได้รับผลเช่นเดียวกัน
ตัวอย่างของมาตรการขั้นที่ง่ายที่สุดและอ่อนที่สุดที่ข้าพเจ้าอ้างถึง – ภาษีเงินได้อัตราก้าวหน้า

ซึ่งยิ่งมีอัตราสูงขึ้นเมื่อรายได้มากขึ้น วัตถุประสงค์ที่มุ่ง
คือการลดหรือป้องกันการสะสมเศรษฐทรัพย์ไว้อย่างมากมาย นับว่าดีอยู่
แต่วิธีนี้ต้องจ้างเจ้าหน้าที่จำนวนมากผู้มีอำนาจในการสอบสวน
ทำให้เกิดความพยายามที่จะติดสินบน
การแจ้งความเท็จและวิธีทั้งหลายที่จะหลีกเลี่ยงซึ่งทำให้ความคิดเสื่อมทรามลง
ทำให้มีรางวัลแก่ความไร้ศีลธรรมและทำให้เสื่อมเสียต่อมโนธรรม
และท้ายที่สุดคือลดแรงกระตุ้นในการที่จะสะสมเศรษฐทรัพย์ลงตามส่วนกับที่ภาษีได้รับผลตาม
ความมุ่งหมายของมัน
ซึ่งแรงกระตุ้นให้สะสมเศรษฐทรัพย์นี้เป็นพลังที่เข้มแข็งประการหนึ่งสำหรับความก้าวหน้าทาง
อุตสาหกรรม
ในขณะเดียวกันถ้าสามารถดำเนินการตามโครงการอันละเอียดซับซ้อนที่จะควบคุมจัดระบบทุก
สิ่งและหาที่ให้แก่ทุก ๆ คนได้ เราก็ควรจะมีสภาพสังคมที่คล้ายคลึงกับเปรูในสมัยโบราณ
หรือคล้ายคลึงกับที่พวกพระเยซูอิตก่อตั้งขึ้นและดำรงอยู่ในปารากวัยเป็นเวลานาน
ซึ่งเป็นเกียรตินิรันดร

ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวว่าสภาพสังคมเช่นนี้ไม่ดีไปกว่าสภาพที่ดูเหมือนว่าเรากำลังมีแนวโน้
มไปสู่
เพราะว่าในเปรูโบราณนั้นถึงแม้ผลิตกรรมจะดำเนินไปภายใต้สภาพที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่งเนื่องจ
ากขาดแคลนเหล็กและสัตว์เลี้ยง แต่ประเทศนี้ก็ไม่มีสิ่งที่เรียกกันว่าความขาดแคลน
และพลเมืองออกไปทำงานด้วยความร่าเริง แต่ก็ไม่จำเป็นที่เราจะต้องมาอภิปรายกันในเรื่องนี้
สังคมปัจจุบันไม่สามารถจะใช้ลัทธิสังคมนิยมได้สำเร็จในรูปแบบใด ๆ
ก็ตามที่คล้ายคลึงกับรูปแบบดังกล่าว พลังประการเดียวที่เคยปรากฏว่าเหมาะสมสำหรับการนี้ –
คือศรัทธาอันเข้มแข็งและแน่นอนในศาสนา – ซึ่งกำลังขาดแคลนและลดน้อยลงไปทุกวัน เรา

ได้ผ่านออกจากลัทธิสังคมนิยมในสภาพของเผ่าชนมาแล้วและไม่สามารถจะกลับเข้าไปได้อีก
ยกเว้นแต่โดยถอยหลังเข้าคลองซึ่งจะทำให้เกิดอนาธิปไตยและอาจจะกลายเป็นอนารยะ
รัฐบาลของเราจะพังทะลายลงถ้าพยายามจะกระทำดังที่เห็นได้อย่างแจ่มชัดอยู่แล้ว
แทนที่จะมีรางวัลความฉลาดสำหรับการปฏิบัติหน้าที่และการหาเลี้ยงชีพ
เราก็จะมีการแจกจ่ายข้าวแห่งเกาะซิซิลีโดยโรมัน
และในไม่ช้านักกวนเมืองที่เก่งทางปลุกระดมก็จะได้เป็นจักรพรรดิ
อุดมคติของลัทธิสังคมนิยมนับว่าใหญ่ยิ่งและสูงส่ง
และข้าพเจ้าคิดว่ามีทางที่จะกลายเป็นจริงได้ แต่เราไม่อาจจะประดิษฐ์สภาพสังคมเช่นนี้ขึ้นมาได้
– มันจะต้องค่อย ๆ เติบโตขึ้น สังคมเป็นอินทรีย์อันหนึ่ง มิใช่เครื่องจักร
มันจะดำรงอยู่ได้โดยชีวิตแต่ละชีวิตอันเป็นส่วนประกอบของมันเท่านั้น
และเราจะได้สภาพอันสอดคล้องกลมกลืนของทั้งสังคมโดยการพัฒนาอย่างเสรีและเป็นธรรมชาติของส่วนประกอบทั้งหลาย
ทั้งหมดที่จำเป็นแก่การให้ชีวิตใหม่แก่สังคมมีอยู่แล้วในคำขวัญของเหล่าชาวรัสเซียนผู้รักชาติซึ่งบางครั้งก็เรียกกันว่าพวกสุญนิยม (Nihilists) – “ที่ดินและเสรีภาพ!” (Land and Liberty!)

6. – จากการแบ่งกระจายการถือครองที่ดินโดยทั่วไปให้มากยิ่งขึ้น

จากความคิดอันหนึ่งที่แพร่หลายออกรวดเร็วก็คือลักษณะการถือครองที่ดินนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับความทุกข์ยากของสังคมในบางประการ
ซึ่งความทุกข์ยากนี้แสดงตัวเองออกให้ปรากฏในบรรดาประเทศที่กำลังก้าวหน้าอย่างที่สุด
แต่ความรู้สึกนี้ส่วนมากแสดงออกด้วยข้อเสนอที่มุ่งไปในทางแบ่งกระจายกรรมสิทธิ์ในที่ดินโดยทั่วไปให้มากยิ่งขึ้น – ในอังกฤษข้อเสนอนี้คือให้มีการค้าขายที่ดินโดยเสรี สิทธิในการเช่าหรือการแบ่งที่ดินมรดกโดยเท่าเทียมกันในบรรดาทายาท ในสหรัฐฯ
ข้อเสนอนี้คือให้จำกัดขนาดที่ดินที่แต่ละบุคคลจะมีได้
สำหรับในอังกฤษยังมีผู้เสนอด้วยว่ารัฐควรจะจัดซื้อที่ดินจากเจ้าที่ดิน (landlords) ให้หมด
และในสหรัฐฯ

ก็มีผู้เสนอว่าควรจะมีการให้เงินเพื่อช่วยให้ประชาชนสามารถตั้งนิคมขึ้นได้ในที่ดินสาธารณะ
ขณะนี้ขอให้เราผ่านข้อเสนออันดับแรกไปก่อน
ส่วนข้อเสนอประการหลังนั้นเมื่อพิจารณาลักษณะที่เด่นชัดของมัน
จะปรากฏว่าเข้ามาอยู่ในมาตรการประเภทที่เราได้

พิจารณามาแล้วในตอนหลังสุด
เราไม่จำเป็นต้องอ้างเหตุผลโต้ตอบเพื่อแสดงว่าการให้เงินช่วยเหลือหรือสินเชื่อจะทำให้เกิดการกระทำมิชอบและความเสื่อมศีลธรรมอย่างไร

สิ่งที่นักเขียนอังกฤษเรียกว่า “การค้าที่ดินโดยเสรี” – การยกเลิกภาษีและข้อจำกัดในการโอนที่ดิน – นั้น
จะสามารถทำให้มีการแบ่งกรรมสิทธิ์ในที่ดินเกษตรง่ายขึ้นอย่างไร ข้าพเจ้ามองไม่เห็น
ถึงแม้ว่าจะอาจมีผลเช่นนี้บ้างสำหรับที่ดินในเมืองก็ตาม
การยกเลิกข้อจำกัดในการซื้อขายจะเพียงแต่ทำให้กรรมสิทธิ์ในที่ดินเปลี่ยนรูปไปตามแบบที่มันมีแนวโน้มไปหาเร็วขึ้นเท่านั้น แนวโน้มในอังกฤษคือกรรมสิทธิ์ในที่ดินจะยิ่งรวมตัวกันมากขึ้น
ทั้งนี้จะเห็นได้จากข้อเท็จจริงที่ว่า ถึงแม้จะมีความยากลำบากเนื่องจากค่าโอน
กรรมสิทธิ์ในที่ดินก็กำลังรวมตัวกันมากขึ้น ณ ที่นั้น
และจะเห็นได้ว่าแนวโน้มมีอยู่ทั่วไปทั้งนี้จากข้อเท็จจริงที่ว่ากระบวนการเช่นเดียวกันในการรวมตัวได้ปรากฏให้สังเกตได้ในสหรัฐฯ
ข้าพเจ้ากล่าวข้อความนี้โดยมิต้องรั้งรอในเมื่อคิดถึงทางด้านสหรัฐฯ
ถึงแม้ว่าบางครั้งจะมีการอ้างตารางสถิติเพื่อแสดงแนวโน้มที่แตกต่างออกไปก็ตาม
แต่เราจะเห็นได้ทันทีว่าในประเทศ เช่น สหรัฐฯ นั้นกรรมสิทธิ์ในที่ดินกำลังรวมตัวกันจริง ๆ
อย่างไร ถึงแม้ตารางสำมะโนครัวจะแสดงว่าขนาดที่ดินที่ยึดถือกันโดยเฉลี่ยจะเล็กลงก็ตาม
เมื่อที่ดินถูกนำมาใช้

และผ่านจากการใช้ในระดับเล็กน้อยมาเป็นการใช้อย่างหนักหรืออย่างเข้มข้นในขณะที่ประชากรเพิ่มจำนวนมากขึ้น ขนาดที่ดินที่ยึดถือกันจะเล็กลง
ทุ่งปศุสัตว์ขนาดเล็กจะกลายเป็นฟาร์มขนาดใหญ่ ฟาร์มขนาดเล็กจะกลายเป็นสวนผลไม้
ไร่องุ่น สวนเพาะพันธุ์ไม้หรือไร่ผักขนาดใหญ่ และที่ดินผืนหนึ่ง
ซึ่งมีขนาดเล็กแม้แต่สำหรับที่จะให้เป็นไร่หรือสวนเช่นนี้จะกลายเป็นที่ดินขนาดใหญ่ในเมือง
ดังนั้นการที่ประชาชากรเพิ่มจำนวนมากขึ้นซึ่งทำให้ที่ดินถูกใช้ประโยชน์อย่างหนักจึงย่อมมีแนวโน้มตามธรรมชาติที่จะลดขนาดที่ดินที่ยึดถือกันให้เล็กลงทั้งนี้ด้วยกระบวนการที่เห็นได้ชัดเจนในประเทศใหม่ ๆ แต่พร้อมกันนี้ก็อาจมีแนวโน้มที่กรรมสิทธิ์ในที่ดินจะรวมตัวกันได้
ซึ่งถึงแม้จะไม่ปรากฏจากตารางที่แสดงขนาดที่ดินโดยเฉลี่ย ก็แลเห็นได้ชัดเจน ขนาด

ที่ดินโดยเฉลี่ย 1 เอเคอร์ในเมืองใหญ่ ๆ
อาจจะแสดงถึงการรวมตัวกันของกรรมสิทธิ์ในที่ดินยิ่งกว่าขนาดที่ดินเฉลี่ย 640
เอเคอร์ในเมืองเล็ก ๆ ที่เพิ่งตั้งขึ้นใหม่ได้
ข้าพเจ้าอ้างข้อนี้เพื่อแสดงความผิดพลาดในข้อนิรนัยที่ได้จากตาราง
ซึ่งมักยกขึ้นมาแสดงกันบ่อย ๆ ในสหรัฐฯ
เพื่อแสดงว่าการผูกขาดในที่ดินเป็นโรคร้ายที่จะหายไปเอง
ตรงกันข้ามกลับปรากฏชัดเจนว่าอัตราส่วนระหว่างเจ้าของที่ดินกับประชากรทั้งสิ้นกำลังลดลงเรื่อย ๆ

และจะเห็นได้ชัดเจนเช่นเดียวกันว่าในสหรัฐฯ
และในอังกฤษได้มีแนวโน้มอย่างแรงกล้าที่กรรมสิทธิ์ในที่ดินเกษตรจะรวมตัวกัน
ในอังกฤษและไอร์แลนด์ ฟาร์มเล็ก ๆ กำลังรวมตัวกันเป็นฟาร์มขนาดใหญ่
เช่นเดียวกันในนิวอิงแลนด์ ขนาดของฟาร์มก็ใหญ่ขึ้น

ทั้งนี้ตามรายงานของสำนักงานสถิติแรงงานแห่งรัฐแมสซาชูเสตส์
แนวโน้มยิ่งปรากฏชัดเจนขึ้นอีกในรัฐและอาณาเขตใหม่ ๆ เพียง 2-3 ปีมานี้เองฟาร์มขนาด 320 เอเคอร์ภายใต้ระบบการเกษตรที่ใช้กันอยู่ทางภาคเหนือของสหรัฐฯ
นับได้ว่าเป็นฟาร์มขนาดใหญ่ ซึ่งน่าเป็นไปได้ที่จะเป็นขนาดที่คนหนึ่งคนจะเพาะปลูกได้ผลดี
แต่เดี๋ยวนี้ในแคลิฟอร์เนียมีฟาร์ม (ไม่ใช่ทุ่งเลี้ยงปศุสัตว์) ขนาดห้าพัน หนึ่งหมื่น สองหมื่น สี่หมื่น และหกหมื่นเอเคอร์
ในขณะเดียวกันฟาร์มตัวอย่างในดาโกต้าก็มีขนาดถึงหนึ่งแสนเอเคอร์ เหตุผลมีอยู่ชัดเจน นั่นคือการนำเอาเครื่องจักรกลมาใช้กับการเกษตรและมีแนวโน้มโดยทั่วไปที่การผลิตจะเป็นขนาดใหญ่
แนวโน้มทำนองเดียวกันกับที่ทำให้โรงงานอุตสาหกรรมพร้อมทั้งกองทัพคนงานเข้าแทนที่ช่างทอผ้าอิสระด้วยหูกมือจำนวนมาก กำลังเริ่มแสดงตัวเองออกในเกษตรกรรม

การมีอยู่ซึ่งแนวโน้มนี้แสดงให้เห็นความจริง 2 ประการ: ประการแรก มาตรการใด ๆ
ก็ตามที่เพียงแต่ยินยอมหรือช่วยให้สะดวกขึ้นในการแบ่งแยกที่ดินให้เล็กลงจะไม่บังเกิดผล และประการที่สอง มาตรการใด ๆ
ก็ตามที่จะบังคับให้มีการแบ่งแยกที่ดินให้เล็กลงย่อมมีแนวโน้มที่จะทำให้ผลิตกรรมชะงัก ถ้าสามารถจะเพาะปลูกในที่ดินผืนใหญ่ ๆ ได้ใน

ราคาเยากว่าในที่ดินผืนเล็ก ๆ
การจำกัดสิทธิ์ให้มีที่ดินเพียงขนาดย่อมก็ย่อมจะทำให้การผลิตเศรษฐทรัพย์ส่วนรวมลดลง

และตราบใดที่ข้อจำกัดเช่นนี้ยังคงใช้บังคับและมีผลอยู่
มันก็จะมีแนวโน้มที่จะลดผลิตภาพโดยทั่วไปของแรงงานและทุนลงอยู่ตราบนั้น

เพราะฉะนั้น

ความพยายามที่จะให้การแบ่งเศรษฐทรัพย์เป็นไปอย่างยุติธรรมยิ่งขึ้นด้วยข้อจำกัดดังกล่าวจึงอาจจะทำให้เกิดผลเสียหายคือปริมาณเศรษฐทรัพย์ที่จะแบ่งกันกลับลดน้อยลง
วิธีการนี้เปรียบเสมือนวิธีของลิงซึ่งแบ่งเนยแข็งในระหว่างแมว 2 ตัวให้เท่า ๆ
กันด้วยการกัดกินก้อนที่ใหญ่กว่าให้เล็กลง

แต่มิใช่ว่าจะมีเพียงข้อคัดค้านอันนี้
ซึ่งยิ่งมีพลังรุนแรงขึ้นในการต่อต้านกับข้อเสนอทุกข้อที่จะจำกัดกรรมสิทธิ์ในที่ดิน
ในเมื่อประสิทธิภาพของมาตรการที่เสนอมานั้นยิ่งสูงขึ้น
ยังมีข้อคัดค้านอีกประการหนึ่งซึ่งสำคัญยิ่ง
คือการจำกัดกรรมสิทธิ์จะไม่ก่อให้เกิดผลสมความมุ่งหมายอันเป็นจุดเดียวที่มีค่าควรแก่การมุ่งมั่น – นั่นคือการแบ่งผลิตผลอย่างเป็นธรรม มันจะไม่ทำให้ค่าเช่าลดลง
และดังนั้นจึงไม่สามารถจะทำให้ค่าแรงเพิ่มขึ้นได้
มันอาจจะทำให้ชนชั้นที่สุขสบายมีจำนวนมากคนขึ้น
แต่จะไม่ทำให้สภาพของผู้ที่อยู่ในชั้นต่ำที่สุดดีขึ้น

ถ้าสิ่งที่เรียกกันว่า สิทธิของผู้เช่าในแคว้นอัลสเตอร์ ได้ขยายออกไปทั่วทั้งบริเทนใหญ่ มันก็เพียงแต่จะทำให้ที่ดินของเจ้าของที่กลายเป็นที่ดินของผู้เช่าไปส่วนหนึ่งเท่านั้น
สภาพของกรรมกรจะไม่ดีขึ้นแม้แต่นิดเดียว
ถ้าเจ้าของที่ดินถูกห้ามมิให้ขอขึ้นค่าเช่าจากผู้เช่าและมิให้ขับไล่ผู้เช่าออกไป
ในเมื่อยังได้รับค่าเช่าเท่าเดิมอยู่ บรรดาผู้ผลิตจะไม่ได้รับอะไรเพิ่มขึ้นเลย
ค่าเช่าทางเศรษฐกิจจะยังคงเพิ่มขึ้น
และจะยังคงลดส่วนของผลิตผลที่ไปสู่แรงงานและทุนให้น้อยลงเรื่อย ๆ
ข้อแตกต่างประการเดียวก็คือผู้เช่าที่ดินจากเจ้าของที่คนแรก ผู้ซึ่งจะกลายเป็นเจ้าของที่ดินไปเองจะได้รับกำไรจากการที่ค่าเช่าทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นนั้น

โดยการจำกัดจำนวนที่ดินที่แต่ละบุคคลถือครอง โดยการควบคุมพินัยกรรม

และการสืบมรดก หรือโดยการเก็บภาษีทับทวี (cumulative)
ถ้าเจ้าของที่ดินแห่งบริเทนใหญ่เพียง 2-3 พันคนเพิ่มขึ้นเป็น 2 หรือ 3 ล้านคน คน 2 หรือ 3 ล้านนี้จะเป็นผู้ได้กำไร แต่ประชา-กรส่วนที่เหลือจะไม่ได้รับอะไรเพิ่มขึ้นเลย
เขาจะไม่มีส่วนในผลประโยชน์เนื่องจากกรรม-
สิทธิ์ในที่ดินมากไปกว่าเดิม และถ้าสิ่งที่ปรากฏชัดว่าเป็นไปไม่ได้ คือการแบ่งที่ดินอย่างยุติ-ธรรมในระหว่างประชากรทั้งสิ้นนั้น
ได้มีผู้กระทำให้เป็นไปได้โดยการให้ทุกคนมีส่วนแบ่งเท่าเทียมกัน
และออกกฎหมายอันจะกีดขวางแนวโน้มในการรวมตัวกันของกรรมสิทธิ์ในที่ดินโดยการห้ามมิให้ผู้ใดผู้หนึ่งครอบครองที่ดินมากกว่าที่กำหนด การที่ประชากรเพิ่มขึ้นจะทำให้เกิดอะไรขึ้น?

เราจะได้รับผลอะไรขึ้นมาจากการแบ่งแยกที่ดินให้เล็กลงนั้นอาจจะดูได้จากตำบลในฝรั่งเศสและเบลเยียมที่มีการแบ่งแยกที่ดินออกเป็นส่วนเล็ก ๆ
ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าการแบ่งที่ดินเช่นนี้เมื่อคิดเป็นส่วนรวมแล้วย่อมเป็นการดีขึ้นมากและนับเป็นมูลฐานที่มีเสถียร-ภาพสำหรับรัฐยิ่งกว่าที่เป็นอยู่ในอังกฤษขณะนี้มาก แต่ก็แจ่มแจ้งพอ ๆ กันว่ามันมิได้ทำให้ค่าแรงเพิ่มขึ้นหรือยกสภาพของชนชั้นที่มีแต่แรงงานให้ดีขึ้นแต่อย่างใด
ชาวนาฝรั่งเศสและเบล-
เยียมต้องกระเบียดกระเสียรถึงระดับที่ประชาชนที่พูดภาษาอังกฤษไม่รู้จัก
และถ้าอาการสำแดงแห่งความยากจนและความทุกข์ยากอันเด่นชัดของชนชั้นต่ำสุดไม่ปรากฏชัดเช่นอีกฝั่งหนึ่งของช่องแคบแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่ามันต้องมิใช่เพียงเพราะข้อเท็จจริงอันนี้เท่านั้น แต่เพราะข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่งซึ่งเป็นสาเหตุให้ยังคงมีการแบ่งที่ดินให้เล็กลงอยู่อีกต่อไป – นั่นคือ ความก้าวหน้าทางวัตถุมิได้เป็นไปโดยรวดเร็วนัก

จำนวนประชากรมิได้เพิ่มขึ้นโดยรวดเร็ว (ตรงกันข้าม กลับแทบจะคงตัว)
และความเจริญก้าวหน้าในวิธีการผลิตก็มิได้มีมากนัก อย่างไรก็ตาม M. de Laveleye
ผู้มีความนิยมอย่างเต็มที่ในการจำกัดขนาดการถือครองที่ดิน
และดังนั้นถ้อยคำของท่านจึงมีน้ำหนักมากกว่าของผู้สังเกตการณ์ชาวอังกฤษผู้ซึ่งเราอาจคิดว่ามี
อคติ เพราะนิยมระบบในประเทศ

ของตนเอง ก็ยังกล่าวไว้ในเรื่องเกี่ยวกับระบบที่ดินของเบลเยียมและฮอลแลนด์ซึ่ง Cobden
Club จัดพิมพ์มีใจความว่าภายใต้ระบบการแบ่งที่ดินออกเป็นส่วนเล็ก ๆ นี้
กรรมกรมีสภาพเลวยิ่งกว่าในประเทศอังกฤษ ในขณะเดียวกัน ชาวนาผู้เช่าที่ดิน –
เพราะมีการเช่ากันเป็นส่วนมากถึงแม้จะแบ่งที่ดินออกเป็นผืนเล็ก ๆ แล้วก็ตาม –
ก็ถูกขูดรีดค่าเช่าอย่างเหี้ยมโหดชนิดที่ไม่รู้จักกันในอังกฤษ และแม้แต่ในไอร์แลนด์
และสิทธิในการเลือกตั้ง “ก็เป็นแต่เพียงแหล่งกำเนิดของความบัดสีและการเหยียดหยามเขา
แทนที่จะยกระดับพวกเขาขึ้นมาในทางสังคม
ทั้งนี้เพราะถูกบังคับให้ลงคะแนนเสียงตามบงการของเจ้าของที่ดิน
แทนที่จะเป็นไปตามความสมัครใจและความเห็นของตนเอง”

แต่ถึงแม้การแบ่งที่ดินออกเป็นแปลงย่อย ๆ
เช่นนี้จะไม่แก้โรคร้ายเนื่องจากการผูกขาดที่ดิน
ถึงแม้จะไม่มีผลในการยกค่าแรงหรือสภาพของชนชั้นต่ำสุดให้สูงขึ้น
มันก็มีแนวโน้มที่จะป้องกันมิให้ประชาชนรับเอาหรือแม้แต่สนับสนุนมาตรการที่สมบูรณ์กว่า
และทำให้ระบบอันไม่ยุติธรรมซึ่งมีอยู่ขณะนี้เข้มแข็งขึ้นโดยการทำให้มีคนจำนวนมากขึ้นที่ยินดี
รักษาไว้ต่อไป ในตอนสรุปลงท้ายของเรื่องที่ข้าพเจ้าได้อ้างไว้นั้น M. de Laveleye
ได้เรียกร้องให้มีการแยกที่ดินออกให้ย่อยยิ่งขึ้นเพื่อเป็นวิธีที่แน่นอนที่สุดในการป้องกันบรรดาเจ้

าของที่ดินผู้ยิ่งใหญ่แห่งอังกฤษให้พ้นจากบางสิ่งที่รุนแรงถอนรากถอนโคนยิ่งกว่า
ในตำบลซึ่งมีการแบ่งแยกที่ดินออกย่อยมาก
ถึงแม้สภาพของกรรมกรตามที่ท่านกล่าวจะเลวที่สุดในยุโรปและชาวนาผู้เช่าจะถูกเจ้าของที่ดินกดขี่รุนแรงยิ่งกว่าผู้เช่าชาวไอริช แต่ M. de Laveleye ก็กล่าวว่า
“ความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อระบบของสังคมก็ไม่แสดงตัวเองออกมา” เพราะว่า –

“ถึงแม้จะถูกบดขยี้ด้วยค่าเช่าที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ
ผู้เช่าก็ดำรงชีวิตอยู่ในท่ามกลางผู้ที่เสมอกันคือชาวนาเช่นเดียวกับตัวเขาผู้มีผู้เช่าและใช้ผู้เช่าเหล่านี้ทำนองเดียวกับที่เจ้าของที่ดินรายใหญ่ ๆ กระทำ บิดาของเขา พี่ชาย น้องชาย บางทีก็ตนเอง ได้ครอบครองที่ดินประมาณ 1 เอเคอร์ซึ่งเขาให้เช่าในอัตราสูงที่สุดเท่าที่จะทำได้
ในร้านเหล้าชาวนาเจ้าของที่ดินจะคุยโอ้อวดถึงค่าเช่าอันสูงที่ตนได้รับจากที่ดินของตน
เช่นเดียวกับที่จะโอ้อวดว่าได้ขายหมูหรือมันฝรั่งไปได้แพงมาก
ดังนั้นการให้เช่าที่ดินในอัตราที่สูงเท่าที่จะสูงได้จึงดูเป็นเรื่อง

ธรรมดาสำหรับเขา
และไม่เคยคิดที่จะถือเป็นความผิดของชนชั้นเจ้าของที่ดินหรือของการมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินเลย
จิตใจของเขามิได้ฝึกให้ฝ่อยู่กับความคิดในเรื่องชนชั้นเจ้าของที่ดินผู้ขูดรีด
ผู้กดขี่ที่กระหายเลือดซึ่งอ้วนพีขึ้นจากหยาดเหงื่อของผู้เช่าที่ยากแค้นโดยตนเองไม่ทำงานอะไรเลย
ทั้งนี้เพราะผู้ที่ต่อรองจะเอาค่าเช่าให้ได้สูงที่สุดนั้นมิใช่เจ้าของที่ดินรายใหญ่ ๆ
และเราก็อาจกล่าวได้โดยไม่เป็นการขยายเกินความจริงว่าที่ดินของชาวนาคือสายล่อฟ้าซึ่งปัดเป่าอันตรายอันอาจจะก่อให้เกิดความวิบัติอย่างรุนแรงได้ไปเสียจากสังคม

“การรวมที่ดินจำนวนมากไว้ในมือของครอบครัวเพียงไม่กี่ครอบครัวย่อมเป็นการยั่วยุให้มีการออกกฎหมายปรับปรุง ฐานะของอังกฤษซึ่งเป็นที่น่าอิจฉาอย่างยิ่งในหลาย ๆ ประการ
สำหรับข้าพเจ้าแล้วจึงดูเต็มไปด้วยอันตรายในอนาคตด้วยประการฉะนี้”

สำหรับข้าพเจ้า ฐานะของอังกฤษกลับดูเต็มไปด้วยความหวัง ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่ M. de Laveleye บรรยายมานั้นเอง

ขอให้เราเลิกละความพยายามทั้งปวงที่จะกำจัดความชั่วร้ายเนื่องจากการผูกขาดที่ดินออกไปด้วยการจำกัดกรรมสิทธิ์ในที่ดินเสีย การแบ่งที่ดินให้เท่าเทียมกันนับว่าเป็นไปไม่ได้ และสิ่งใดก็ตามที่ทำได้ไม่ถึงขนาดนี้ก็จะเพียงแต่เป็นการบรรเทา มิใช่การแก้ และเป็นการบรรเทาที่จะป้องกันมิให้ยอมรับเอาวิธีแก้เสียด้วย ทั้งวิธีแก้ไขใด ๆ ที่ไม่เป็นไปตามแนวทางตามธรรมชาติของพัฒนาการแห่งสังคมและไม่ก้าวหน้าไปพร้อมกับกระแสแห่งกาลเวลาแล้วก็ย่อมไม่มีค่าควรแก่การพิจารณา ไม่เป็นการผิดพลาดเลยว่าการกระจุกตัวนั้นเป็นไปตามวิถีทางแห่งการพัฒนา – การกระจุกตัวของพลเมืองตามเมืองใหญ่ ๆ การกระจุกตัวของฝีมือความชำนาญในโรงงานใหญ่ ๆ การกระจุกตัวของการขนส่งด้วยรถไฟและสายการเดินเรือ และการกระจุกตัวกันในการเกษตรในไร่นาขนาดใหญ่ ธุรกิจขนาดเล็กที่สุดกำลังกระจุกตัวกันโดยวิธีเดียวกันนี้ – การส่งข่าวสารและหีบห่อวัสดุก็มีบริษัทต่าง ๆ เป็นผู้ดำเนินการ กระแสแห่งกาลเวลากำลังมุ่งไปสู่การกระจุกตัวกัน การที่จะต้านทานให้สำเร็จนั้น เราจะต้องปิดลิ้นไอน้ำและถ่ายประจุไฟฟ้าออกไปจากบริการของมนุษย์.

บทที่ 2

<u>วิธีแก้ไขที่แท้จริง</u>

เราได้ตรวจพบแล้วว่าการวิภาคเศรษฐทรัพย์โดยไม่เท่าเทียมกัน
อันเป็นคำสาปและภยันตรายสำหรับอารยธรรมสมัยใหม่นั้น
เป็นเพราะสถาบันแห่งกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน
เราได้เห็นแล้วว่าตราบใดที่สถาบันนี้ยังคงอยู่
ความสามารถในการผลิตที่เพิ่มขึ้นย่อมจะไม่ก่อให้เกิดผลประโยชน์แก่มวลชนได้เป็นการถาวรเ
ลย แต่ตรงกันข้าม กลับมีแนวโน้มที่จะกดสภาพของเขาให้ต่ำลงไปอีก
เราได้ตรวจสอบวิธีแก้ไขทั้งปวง (นอกจากการยกเลิกกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน)
ตามที่เชื่อถือหรือเสนอกันในปัจจุบันเพื่อปลดเปลื้องความยากจนและทำให้การวิภาคเศรษฐทรัพ
ย์ดีขึ้น และเราก็ได้พบแล้วว่าวิธีดังกล่าวทั้งสิ้นนั้นไร้ผลหรือใช้การไม่ได้

มีอยู่เพียงหนทางเดียวเท่านั้นที่จะขจัดความชั่วร้ายเสียได้ –
และนั่นคือการขจัดสาเหตุของมันเสีย ความยากจนยิ่งรุนแรงขึ้นเมื่อเศรษฐทรัพย์เพิ่มมากขึ้น
และค่าแรงถูกกดต่ำลงในขณะที่อำนาจในการผลิตสูงขึ้น
ทั้งนี้เพราะที่ดินซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของเศรษฐ-
ทรัพย์ทั้งมวลและเป็นสนามสำหรับแรงงานทั้งสิ้นถูกผูกขาด การจะกำจัดความยากจน
จะทำให้ค่าแรงสูงขึ้นถึงระดับที่ควรจะเป็นตามบงการแห่งความยุติธรรม
คือส่วนที่กรรมกรทำหามาได้โดยเต็มที่นั้น
เราจะต้องทำให้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันของส่วนรวมแทนที่จะเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชน
ไม่มีวิธีอื่นใดที่จะเข้าถึงสาเหตุแห่งความชั่วร้าย –
ไม่มีความหวังแม้แต่เพียงน้อยนิดในวิธีอื่นใดนอกไปจากนี้

นี่คือวิธีแก้ไขการวิภาคเศรษฐทรัพย์โดยไม่ยุติธรรมและไม่เท่าเทียมกันอันปรากฏชัดใน
อารยธรรมสมัยใหม่ และเป็นวิธีแก้ไขความชั่วร้ายทั้งมวลซึ่งเกิดตามมา:

เราจะต้องทำให้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของส่วนรวมร่วมกัน

เราได้มาถึงซึ่งข้อยุตินี้โดยการตรวจสอบที่มีการพิสูจน์ทุกขั้นตอนสืบเนื่องกัน

มา ในสายโซ่แห่งการอธิบายเหตุผลไม่มีห่วงใดข้อใดที่ขาดไปหรืออ่อนแอเลย
การนิรนัยและการอุปนัย (deduction and induction) ได้นำเราเข้าสู่สัจธรรมอันเดียวกัน –
นั่นคือกรรมสิทธิ์ไม่เท่าเทียมกันในที่ดินทำให้การวิภาคเศรษฐทรัพย์ไม่เท่าเทียมกัน
และโดยที่ตามธรรมชาตินั้น
กรรมสิทธิ์อันไม่เท่าเทียมกันในที่ดินจะแยกออกต่างหากจากการยอมรับกรรมสิทธิ์ของเอกชนใ
นที่ดินมิได้
ฉะนั้นวิธีแก้วิธีเดียวสำหรับการวิภาคเศรษฐทรัพย์โดยไม่ยุติธรรมจึงย่อมจะอยู่ที่การทำให้ที่ดินเ
ป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันของส่วนรวม

แต่นี่เป็นสัจธรรมซึ่งย่อมจะกระตุ้นให้เกิดความเป็นปฏิปักษ์อย่างขมขื่นที่สุดในภาวะสัง
คมปัจจุบันและจะต้องต่อสู้สำหรับการคืบหน้าแต่ละนิ้ว
ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องเผชิญกับข้อคัดค้านของผู้ที่จะประกาศว่าจะนำวิธีนี้มาประยุกต์ใ
ช้ในทางปฏิบัติไม่ได้ ถึงแม้ผู้นั้นจะยอมรับสัจธรรมข้อนี้แล้วก็ตาม

ในการกระทำเช่นนี้ เราจะนำเอาเหตุผลเดิม ๆ
ของเรามาทดสอบกันใหม่อย่างรุนแรงที่สุด
เราตรวจสอบการบวกด้วยการลบและตรวจสอบการคูณด้วยการหารฉันใด
เราก็อาจจะพิสูจน์ความถูกต้องแห่งข้อยุติของเราในเรื่องสาเหตุแห่งความชั่วร้ายด้วยการทดสอบ
ถึงความเพียงพอของวิธีแก้ไขฉันนั้น

กฎทั้งหลายแห่งสากลพิภพนั้นย่อมสอดคล้องกัน
และถ้าวิธีแก้ไขซึ่งเราได้มาเป็นวิธีที่แท้จริงแล้วก็จะต้องสอดคล้องกับความยุติธรรม
จะต้องสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ จะต้องสอดคล้องกับแนวโน้มในพัฒนาการแห่งสังคม
และสอดคล้องกับการปฏิรูปอื่น ๆ

ข้าพเจ้าเสนอจะแสดงให้เห็นสิ่งดังกล่าวนี้ทั้งหมด
ข้าพเจ้าเสนอจะเผชิญกับข้อคัดค้านที่เป็นไปได้ทั้งหลายเท่าที่จะยกขึ้นมาอ้างได้
และจะแสดงว่ามาตรการง่าย ๆ นี้มิใช่ว่าจะง่ายแก่การนำมาประยุกต์ใช้เท่านั้น

แต่ยังเป็นวิธีแก้ไขที่พอเพียงสำหรับความชั่วร้ายทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นมาจากความอยุติธรรมที่มากขึ้น ๆ ในการวิภาคเศรษฐทรัพย์ในเมื่อความก้าวหน้าสมัยใหม่ดำเนินต่อไป –
นั่นคือจะนำความเท่าเทียมกันมาแทนความไม่เท่าเทียมกัน
ความอุดมสมบูรณ์มาแทนที่ความขาดแคลน ความยุติธรรมแทนความอยุติธรรม
ความเข้มแข็งทางสังคมแทนความอ่อนแอทางสังคม
และจะเปิดทางไปสู่ความก้าวหน้าแห่งอารยธรรมที่ยิ่งใหญ่และสูงส่งยิ่งขึ้น

ข้าพเจ้าเสนอที่จะแสดงว่ากฎทั้งหลายแห่งสากลพิภพมิได้ปฏิเสธความปรารถนาตามธรรมชาติแห่งจิตใจของมนุษย์ จะแสดงว่าความก้าวหน้าของสังคมอาจจะมุ่งไป
และถ้าจะให้คงมีความก้าวหน้าต่อไปแล้วก็จะต้องมุ่งไป สู่ความเท่าเทียมกัน
มิใช่ไปสู่ความไม่เท่าเทียมกัน
และจะแสดงว่าความประสานสอดคล้องกันในทางเศรษฐกิจย่อมพิสูจน์ความจริงที่จักรพรรดิ Marcus Aurelius Antoninus ผู้ทรงเป็นนักปรัชญา Stoic ได้แลเห็น –

“เราถูกสร้างขึ้นมาเพื่อความร่วมมือกัน – เสมือนเท้า เสมือนมือ เสมือนหนังตา เสมือนฟันแถวบนและแถวล่าง.”